

<p>ΑΙ ΕΝΝΕΑ ΒΙΒΛΙΚΑΙ ΩΙΔΑΙ ΩΙΔΗ ΠΡΩΤΗ. Ἐξοδος. (ΙΕ'). (Αρχή). Τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται. Ἄισωμεν τῷ Κυρίῳ· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται, ἵππον καὶ ἀναβάτην ἔρριψεν εἰς θάλασσαν.</p> <p>Βοηθός καὶ σκεπαστὴς ἐγένετό μοι εἰς σωτηρίαν, οὗτός μου Θεός, καὶ δοξάσω αὐτόν, Θεὸς τοῦ Πατρὸς μου, καὶ ὑψώσω αὐτόν. Κύριος συντριβὼν πολέμους, Κύριος ὄνομα αὐτῷ. Ἄρματα Φαραῶ καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ ἔρριψεν εἰς θάλασσαν, ἐπιλέκτους ἀναβάτας τριστάτας κατεπόντισεν ἐν Ἐρυθρᾷ, θαλάσση. Πόντῳ ἐκάλυψεν αὐτούς, κατέδυσαν εἰς βυθὸν ὡσεὶ λίθος. Ἡ δεξιὰ σου, Κύριε, δεδόξασται ἐν ἰσχύϊ, ἡ δεξιὰ σου χεῖρ, Κύριε, ἔθραυσεν ἐχθρούς. Καὶ τῷ πλήθει τῆς δόξης σου συνέτριψας τοὺς ὑπεναντίους. Ἀπέστειλας τὴν ὀργὴν σου, κατέφαγεν αὐτούς ὡσεὶ καλάμην. Καὶ διὰ πνεύματος τοῦ θυμοῦ σου διέστη τὸ ὔδωρ, ἐπάγη ὡσεὶ τεῖχος τὰ ὕδατα, ἐπάγη τὰ κύματα ἐν μέσῳ τῆς θαλάσσης. Εἶπεν ὁ ἐχθρός· διώξας καταλήψομαι, μεριῶ σκῦλα, ἐμπλήσω ψυχὴν μου, ἀνελῶ τῇ μαχαίρᾳ μου, κυριεύσει ἡ χεῖρ μου.</p>		<p>ΟΙ ΕΝΝΕΑ ΒΙΒΛΙΚΕΣ ΩΙΔΕΣ ΩΙΔΗ ΠΡΩΤΗ. Ἐξοδος. (ΙΕ'). (Αρχή). Ἄς ψάλουμε στὸν Κύριο, διότι εἶναι ὑπερβολικὰ δοξασμένοις. Ἄς ψάλουμε στὸν Κύριο, διότι εἶναι ὑπερβολικὰ δοξσμέ- νος. Τὰ ἄλογα τῶν Αἰγυπτίων καὶ τοὺς ἀναβάτες τους τοὺς ἔρριξε στὴ θάλασσα. Ἐγινε βοηθός καὶ σκεπαστὴς μου, γιὰ νὰ σωθῶ· Αὐτός εἶναι Θεός μου καὶ θά τόν δοξάσω, εἶναι Θεός τοῦ πατέρα μου καὶ θά τόν ὑψώσω. Εἶναι ὁ Κύριος πού συντριβει τοὺς ἐχθρούς, Κύριος εἶναι τό ὄνομά του. Τὰ ἄρματα τοῦ Φαραῶ καὶ τὴ δύναμή του τὰ ἔρριξε στὴ θάλασσα· Ἐκλεκτούς ἀναβάτες, ἔμπειρους ἀρματηλάτες, τούς καταπόντισε στὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα. Τοὺς ἐσκέπασε μέ τό πέλαγος, καταποντίσθηκαν στό βυθό ὡς πέτρα. Τό δεξιό σου χεῖρ, Κύριε, δοξάσθηκε μέ τὴ δύναμή σου, τό δεξιό σου χεῖρ, Κύριε, συνέτριψε τοὺς ἐχθρούς. Καὶ μέ τὴν ἀπέραντη δόξα σου συνέτριψες τοὺς ἀντιπάλους· Ἐστειλες ἐναντίον τους τὴν ὀργή σου, καὶ τοὺς κατέφα- γε, ὅπως ἡ φωτιά τὴν καλάμιά. Καὶ μέ τὴν πνοή τοῦ θυμοῦ σου διαιρέθηκε στά δύο τό νερό· Ἐγιναν στερεὰ τὰ νερά, στερεοποιήθηκαν τὰ κύματα στὴ μέση τῆς θαλάσσης. Εἶπε ὁ ἐχθρός, θά τοὺς καταδιώξω καὶ θά τοὺς συλλάβω, θά μοιράσω τὰ ὑπάρχοντά τους ὡς λάφυρα, θά χορτάσει ἡ ψυχὴ μου, θά σφάξω μέ τό σπαθί μου, θά τοὺς κυριεύσει τό</p>
--	--	--

Ἀπέστειλας τὸ πνεῦμά σου, ἐκάλυψεν αὐτοὺς θάλασσα, ἔδυσαν ὡσεὶ μόλυβδος ἐν ὕδατι σφοδρῶ.

Τίς ὁμοίός σοι ἐν θεοῖς, Κύριε; τίς ὁμοίός σοι; Δεδοξασμένος ἐν Ἁγίοις, θαυμαστός ἐν δόξαις, ποιῶν τέρατα.

Ἐξέτεινας τὴν δεξιάν σου, κατέπιεν αὐτοὺς γῆ.

Ὡδήγησας τῇ δικαιοσύνῃ σου τὸν λαόν σου τοῦτον, ὃν ἐλυτρῶσω, παρεκάλεσας τῇ ἰσχύϊ σου εἰς κατάλυμα ἅγιόν σου.

Ἦκουσαν ἔθνη, καὶ ὠργίσθησαν, ὠδῖνες ἔλαβον κατοικοῦντας Φιλιστειίμ.

Τότε ἔσπευσαν ἡγεμόνες Ἐδώμ, καὶ ἄρχοντες τῶν Μωαβιτῶν, ἔλαβεν αὐτοὺς τρόμος, ἐτάκησαν πάντες οἱ κατοικοῦντες Χαναάν.

Ἐπιπέσοι ἐπ' αὐτοὺς φόβος καὶ τρόμος, μεγέθει βραχίονός σου ἀπολιθώθησαν.

Ἔως ἂν παρέλθῃ ὁ λαός σου, Κύριε, ἕως ἂν παρέλθῃ ὁ λαός σου οὗτος, ὃν ἐκτήσω.

Εἰσαγαγὼν καταφύτευσον αὐτοὺς εἰς ὄρος κληρονομίας σου, εἰς ἔτοιμον κατοικητήριόν σου, ὃ κατειργάσω, Κύριε, ἁγίασμα, ὃ ἠτοίμασαν αἱ χεῖρές σου.

(Τέλος): Κύριος βασιλεύων τῶν αἰώνων, καὶ ἐπ' αἰῶνα, καὶ ἔτι.

χέρι μου.

Ἐσύ ὁμως ἐξαπέλυσες τὴν πνοή σου (τόν ἄνεμο), τοὺς σκέπασε ἡ θάλασσα, βυθίσθησαν ὡς μολύβι στὰ βαθιά νερά.

Ποιός ἀπὸ τοὺς θεοὺς εἶναι ὁμοίός σου, Κύριε; Ποιός εἶναι ὁμοίός σου; Εἶσαι δοξασμένος ἀνάμεσα στοὺς ἁγίους, θαυμαστός μέ τὰ ἔνδοξα ἔργα σου, ἐσύ ὁ ὁποῖος κάνεις τέτοια θαύματα.

Ἄπλωσες τὸ χέρι σου, καὶ τοὺς κατάπιε ἡ γῆ.

Ὁδήγησες μέ τὴν ἀγαθότητά σου τὸν λαό σου αὐτόν, τὸν ὁποῖο ἐλευθέρωσες ἀπὸ τῆ σκλαβιά. Τὸν ἐνίσχυσες μέ τὴ δύναμή σου, καὶ τὸν ὠδήγησες στό ἅγιο κατάλυμά σου, στή γῆ τῆς ἐπαγγελίας.

Τὰ ἄκουσαν αὐτὰ τὰ εἰδωλολατρικά ἔθνη καὶ ταράχθηκαν. Πόνοι ὅπως τῆς γέννας κυρίευσαν αὐτούς πού κατοικοῦν τὴ χώρα τῶν Φιλισταίων, (τὴν Χαναάν, τὴν Παλαιστίνη).

Τότε ἀναστάντῳθηκαν οἱ ἡγεμόνες τῆς Ἰδουμαίας καὶ οἱ ἄρχοντες τῶν Μωαβιτῶν. Τοὺς κατέλαβε τρόμος, ἔλιωσαν ὅλοι πού κατοικοῦσαν τὴ Χαναάν.

Ἄς πέσει ἐπάνω τους φόβος καὶ τρόμος, ἀπὸ τὸ μέγεθος τῆς δυνάμεις σου ἃς ἀπολιθωθοῦν μένοντας ἀκίνητοι.

Μέχρι νὰ περάσει ὁ λαός σου, Κύριε, μέχρι νὰ περάσει ὁ λαός σου αὐτός πού εἶναι κτῆμα σου.

Βάλε τους μέσα καὶ ἐγκατάστησέ τους μέ ἀσφάλεια στό ὄρος, τὸ ὁποῖο τοὺς ἔδωσες ὡς κληρονομιά, στό ἔτοιμο κατοικητήριό σου, τὸ ὁποῖο ἔκανες ἁγιασμένο ναό σου, Κύριε, πού ἐτοίμασαν τὰ χέρια σου.

(Τέλος). Ὁ Κύριος εἶναι πού βασιλεύει πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες, καὶ πέρα ἀπὸ τοὺς αἰῶνες.

<p>Ἵτι εἰσηλθεν ἵππος Φαραῶ σὺν ἄρμασι καὶ ἀναβάταις εἰς θάλασσαν, καὶ ἐπήγαγεν ἐπ' αὐτοὺς Κύριος τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης, οἱ δὲ υἱοὶ Ἰσραὴλ ἐπορεύθησαν διὰ ξηρᾶς ἐν μέσῳ τῆς θαλάσσης.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν...</p> <p>ΩΙΔΗ ΔΕΥΤΕΡΑ Δευτερονόμιον. (ΛΒ΄.143). (Ἀρχή). Νόμου γραφέντος αὐθις ᾠδὴ Μωσέως.</p> <p>Πρόσεχε οὐρανέ, καὶ λαλήσω, καὶ ἀκουέτω ἡ γῆ ρήματα ἐκ στόματός μου. Προσδοκάσθω ὡς ὑετός τὸ ἀπόφθεγμά μου, καὶ καταβήτω ὡς δρόσος τὰ ρήματά μου, ὡς ὄμβρος ἐπ' ἄγρωσιν καὶ ὡσεὶ νιφετός ἐπὶ χόρτον.</p> <p>Ἵτι τὸ ὄνομα Κυρίου ἐκάλεσα· δότε μεγαλωσύνην τῷ Θεῷ ἡμῶν.</p> <p>Θεός, ἀληθινὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ, καὶ πᾶσαι αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ κρίσεις· Θεός πιστός, καὶ οὐκ ἔστιν ἀδικία, δίκαιος καὶ ὀσιος Κύριος.</p> <p>Ἠμάρτοσαν οὐκ αὐτῷ τέκνα μωμητά, γενεὰ σκολιὰ καὶ διεστραμμένη. Ταῦτα Κυρίῳ ἀνταποδίδοτε;</p> <p>Οὗτος λαὸς μωρός καὶ οὐχὶ σοφός; οὐκ αὐτὸς οὗτός σου πατὴρ ἐκτίσαστό σε καὶ ἐποίησέ σε καὶ ἔπλασέ σε;</p>		<p>(Ἄς εἶναι δοξασμένος ὁ Κύριος), διότι εἰσηλθε τὸ ἵππικὸ τοῦ Φαραῶ στὴ θάλασσα μαζί μέ τὰ ἄρματα καὶ τοὺς ἀναβάτες, καὶ ἐξάπελυσε ὁ Κύριος ἐναντίον τοὺς τὸ νερό τῆς θαλάσσης. Οἱ Ἰσραηλίτες ὁμως πέρασαν διὰ ξηρᾶς μέσα ἀπὸ τῆς θάλασσα.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν...</p> <p>ΩΙΔΗ ΔΕΥΤΕΡΑ. Δευτερονόμιο. (ΛΒ΄. 143). (Ἀρχή). Αφού γράφηκε ὁ Νόμος, πάλι αὐτός εἶναι ὁ δεύτερος ὕμνος τοῦ Μωυσῆ.</p> <p>Πρόσεχε οὐρανέ, διότι θά μιλήσω, καὶ ἄς ἀκούει ἡ γῆ τὰ λόγια ἀπὸ τὸ στόμα μου.</p> <p>Ἄς περιμένουν οἱ ἄνθρωποι ὡς βροχὴ τὰ ἀποφθέγματά μου, καὶ ἄς κατεβούνη τὰ λόγια μου ὡς δροσιά, ὡς βροχὴ, στὴ χλόη καὶ ὡς χιόνι στὸ χόρτο.</p> <p>Διότι ἀνέφερα τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου· Δοξάστε καὶ ἐξυψώστε τὸν Θεό μας.</p> <p>Εἶναι Θεός καὶ εἶναι ἀληθινὰ τὰ ἔργα του καὶ ὅλες οἱ ἐντολές του ἀποπνέουν δικαιοσύνη. Εἶναι Θεός ἀξιόπιστος καὶ δέν ὑπάρχει σ' αὐτόν ἀδικία· Ὁ Κύριος εἶναι δίκαιος καὶ ἅγιος.</p> <p>Ἀμάρτησαν οἱ Ἰσραηλίτες ἀπέναντί του ὄχι ὡς δικά του παιδιά, ἀλλά ὡς παιδιά γεμάτα μομφή (ἀξιοκατάκριτα), εἶναι γενιὰ ἀδικη καὶ διεστραμμένη. Αὐτὰ λοιπόν ἀνταποδίδοτε στὸν Κύριο;</p> <p>Εἶσθε λαὸς τόσο μωρός καὶ ὄχι σοφός; Δέν εἶναι αὐτός ὁ ἴδιος Πατέρας σας, πού σαῶς ἔκανε δικούς του υἱούς, καὶ σαῶς ἔφερε στὴν ὑπαρξὴ, καὶ σαῶς ἔπλασε;</p>
---	--	--

Μνήσθητε ἡμέρας αἰῶνος, σύνετε ἔτη γενεᾶς γενεῶν· ἐπερώτησον τὸν πατέρα σου, καὶ ἀναγγελεῖ σοι, τοὺς πρεσβυτέρους σου, καὶ ἐροῦσί σοι.

Ὅτε διεμέριζεν ὁ Ὑψιστος ἔθνη, ὡς διέσπειρεν υἱοὺς Ἀδάμ, ἔστησεν ὄρια ἔθνῶν κατὰ ἀριθμὸν Ἀγγέλων Θεοῦ,

Καὶ ἐγενήθη μερίς Κυρίου λαὸς αὐτοῦ Ἰακώβ, σχοίνισμα κληρονομίας αὐτοῦ Ἰσραήλ.

Αὐτάρκησεν αὐτὸν ἐν γῆ ἐρήμῳ, ἐν δίψει καύματος ἐν γῆ ἀνύδρω· ἐκύκλωσεν αὐτὸν καὶ ἐπαίδευσεν αὐτὸν καὶ διεφύλαξεν αὐτὸν ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ.

Ὡς ἀετὸς σκεπάσαι νοσσιὰν αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τοῖς νεοσσοῖς αὐτοῦ ἐπεπόθησε, διεῖς τὰς πτέρυγας αὐτοῦ ἐδέξατο αὐτοὺς καὶ ἀνέλαβεν αὐτοὺς ἐπὶ τῶν μεταφρένων αὐτοῦ.

Κύριος μόνος ἤγεν αὐτοὺς καὶ οὐκ ἦν μετ' αὐτῶν θεὸς ἀλλότριος.

Ἀνεβίβασεν αὐτοὺς ἐπὶ τὴν ἰσχὺν τῆς γῆς, ἐψώμισεν αὐτοὺς γενήματα ἀγρῶν·

Ἐθήλασαν μέλι ἐκ πέτρας καὶ ἔλαιον ἐκ στερεᾶς πέτρας.

Βούτυρον βοῶν καὶ γάλα προβάτων μετὰ στέατος ἀρνῶν καὶ κριῶν, υἰῶν ταύρων καὶ τράγων, μετὰ στέατος νεφρῶν πυροῦ, καὶ αἶμα σταφυλῆς ἔπιον οἶνον.

Θυμηθεῖτε τοὺς περασμένους αἰῶνες, ἀναλογισθεῖτε τὰ χρόνια τῶν περασμένων γενεῶν. Ρώτησε τὸν πατέρα σου καὶ θά σοῦ ἀναγγεῖλει, ποιὸς εἶναι ὁ Θεὸς σου, ρώτησε τοὺς μεγαλυτέρους σου καὶ θά σοῦ ποῦν.

Ὅταν διεμέριζε ὁ Ὑψιστος τὰ ἔθνη, ὅταν διέσπειρε τοὺς ἀπογόνους τοῦ Ἀδάμ, καθόριζε καὶ τὰ σύνορα τῶν ἔθνῶν σύμφωνα μὲ τὸν ἀριθμὸ τῶν Ἀγγέλλων πού θά ἦταν φύλακές τους.

Τότε ἐγινε ἰδιαίτερο μερίδιο τοῦ Κυρίου, ὁ λαὸς τοῦ Ἰακώβ, ἰδιαίτερο κληρονομικὸ μερίδιό του ὁ λαὸς τοῦ Ἰσραήλ.

Ὁ Θεὸς τὸν ἔκανε αὐτάρκη σέ τόπο ἔρημο ἀπό φαγητό, τὸν πότισε σέ καιρὸ δίψας καὶ καύσωνα, σέ τόπο πού δέν εἶχε νερό. Τοὺς ὀδήγησε γύρω ἀπὸ τὴν ἔρημο, καὶ τοὺς δοκίμασε, ἀλλὰ καὶ τοὺς διαφύλαξε ὡς κόρη ὀφθαλμοῦ.

Ὁ Θεὸς εἶναι ὅπως ὁ ἀετὸς, πού σκεπάζει τὴ φωλιά του, καὶ ἀγαπᾷ μὲ πάθος τὰ μικρὰ του, καὶ ἀπλώνοντας τὰ φτερά του τὰ δέχεται, καὶ τὰ τοποθετεῖ ἐπάνω στὴ ράχη του.

Ὁ Κύριος μόνος τοὺς ὀδηγοῦσε, καὶ δέν ἦταν μαζί τους ξένος θεός.

Τοὺς ἀνέβασε στὰ ὑψώματα τῆς χώρας, τοὺς ἔδωσε γιὰ τροφή τὰ προϊόντα τῶν πεδιάδων.

Ἐθήλασαν μέλι ἀπὸ πέτρα καὶ λάδι ἀπὸ ἐλαιόδενδρα φυτευμένα σέ πετρώδη ἐδάφη.

Ἐφαγαν βούτυρο ἀγελάδων καὶ γάλα προβάτων μαζί μὲ λιπαρὰ κρέατα ἀρνιῶν καὶ κριαριῶν, μοσχαριῶν καὶ τράγων, ἔφαγαν σιτάρι ὅμοιο μὲ λιπαρὰ νεφρά, καὶ ἤπιαν κρασί ἀπὸ σταφύλια, ὡς κατακόκκινο αἶμα.

Καὶ ἔφαγεν Ἰακώβ καὶ ἐνεπλήσθη, καὶ ἀπελάκτισεν ὁ ἠγαπημένος, ἐλιπάνθη, ἐπαχύνθη, ἐπλατύνθη· καὶ ἐγκατέλιπε τὸν Θεὸν τὸν ποιήσαντα αὐτὸν καὶ ἀπέστη ἀπὸ Θεοῦ Σωτῆρος αὐτοῦ.

Παρώξυνάν με ἐπ' ἄλλοτρίοις, ἐν βδελύγμασιν αὐτῶν ἐξεπίκρανάν με·

Ἔθυσαν δαιμονίοις καὶ οὐ Θεῷ, θεοῖς, οἷς οὐκ ἤδεισαν· καινοὶ καὶ πρόσφατοι ἦκασιν, οὓς οὐκ ἤδεισαν οἱ πατέρες αὐτῶν.

Θεὸν τὸν γεννήσαντά σε ἐγκατέλιπες καὶ ἐπελάθου Θεοῦ τοῦ τρέφοντός σε.

Καὶ εἶδε Κύριος καὶ ἐζήλωσε καὶ παρωξύνθη δι' ὀργὴν υἱῶν αὐτοῦ καὶ θυγατέρων.

Καὶ εἶπεν· ἀποστρέψω τὸ πρόσωπόν μου ἀπ' αὐτῶν καὶ δεῖξω τί ἔσται αὐτοῖς ἐπ' ἐσχάτων ἡμερῶν· ὅτι γενεὰ ἐξεστραμμένη ἐστίν, υἱοί, οἷς οὐκ ἔστι πίστις ἐν αὐτοῖς.

Αὐτοὶ παρεζήλωσάν με ἐπ' οὐ Θεῷ, παρώργισάν με ἐν τοῖς εἰδώλοις αὐτῶν· καὶ γὰρ παραζηλώσω αὐτούς ἐπ' οὐκ ἔθνει, ἐπὶ ἔθνει ἀσυνέτῳ παροργιῶ αὐτούς.

Ὅτι πῦρ ἐκκέκασται ἐκ τοῦ θυμοῦ μου, καυθήσεται ἕως ἄδου κατωτάτου, καταφάγεται γῆν καὶ τὰ γενήματα αὐτῆς, φλέξει θεμέλια ὀρέων.

Συνάξω εἰς αὐτούς κακὰ καὶ τὰ βέλη μου

Καὶ ἔφαγε ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαός, καὶ ἐχόρτασε μέ τὸ παραπάνω, καὶ κλώπησε τὸν Θεὸ ὁ ἀγαπημένος αὐτὸς λαός, καὶ λιπάνθηκε καὶ πάχυνε καὶ πολλαπλασιάσθηκε. Καὶ ὅμως ὁ λαός αὐτός ἐγκατέλειπε τὸν Θεὸ πού τὸν ἔπλασε, καὶ ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸν Θεό, τὸ Σωτήρα του.

Μέ ἐξόργισαν μέ τούς ξένους θεοὺς πού λάτρεψαν, μέ τὰ εἰδωλά τους μέ πίκραναν.

Μέ ἐξόργισαν προσφέροντας θυσίες σέ δαιμόνια καὶ ὄχι στὸν Θεό, σέ θεοὺς πού δέν γνώριζαν, πού ἦλθαν καινούριοι καὶ πρόσφατοι, τούς ὁποίους δέν γνώριζαν οἱ Πατέρες τους.

Ἐγκατέλειψες τὸν Θεὸ πού σέ ἔπλασε (σ' ἐγέννησε), καὶ λησμόνησες τὸν Θεὸ πού σέ τρέφει.

Καὶ εἶδε ὁ Κύριος τὴν εἰδωλολατρεία καὶ ἐζηλοτύπησε, καὶ ὀργίσθηκε θυμωμένος γιὰ τούς υἱοὺς του, τούς Ἰσραηλίτες, καὶ τίς θυγατέρες του, τίς Ἰσραηλίτισσες.

Καὶ εἶπε· θά ἀποστρέψω τὸ πρόσωπό μου ἀπ' αὐτούς, καὶ θά τούς δεῖξω, τί θά συμβεῖ σ' αὐτούς ἀργότερα, διότι εἶναι γενιὰ διεστραμμένη· εἶναι υἱοί, στοὺς ὁποίους δέν ὑπάρχει πίστη σ' ἐμένα.

Αὐτοὶ μέ ἔκαναν νά ζηλοτυπήσω ἐπειδὴ λάτρευσαν ἀνύπαρκτο θεὸ καὶ μέ ἔκαναν νά ὀργισθῶ, γιὰτί ἐλάτρευσαν εἰδωλα. Καὶ ἐγὼ θά τούς κάνω νά ζηλοτυπήσουν παραδίνοντάς τους σέ εἰδωλολατρικό ἔθνος, θά τούς κάνω νά δυσφορήσουν, ὅταν τούς παραδώσω σέ βάρβαρο εἰδωλολατρικό ἔθνος.

Διότι ἄναψε πλέον ἡ φωτιά τοῦ θυμοῦ μου, καὶ θά φθάσει μέχρι κάτω στὸν ἄδη· θά καταφάγει τὴ γῆ καὶ τούς καρπούς της, θά φάγει τὰ θεμέλια τῶν ὀρέων.

Θά ἐπισωρεύσω ἐναντίον τους θλίψεις, καὶ θά

συντελέσω εἰς αὐτούς.

Τηκόμενοι λιμῶ καὶ βρώσει ὀρνέων καὶ ὀπισθότονος ἀνίατος· ὀδόντας θηρίων ἐξαποστελῶ εἰς αὐτούς μετὰ θυμοῦ συρόντων ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἐξωθεν ἀτεκνώσει αὐτούς μάχαιρα καὶ ἐκ τῶν ταμείων φόβος· νεανίσκος σὺν παρθένῳ, θηλάζων μετὰ καθεστηκότος πρεσβυτέρου.

Εἶπα· διασπερῶ αὐτούς, παύσω δὲ ἐξ ἀνθρώπων τὸ μνημόσυνον αὐτῶν.

Εἰ μὴ δι' ὀργὴν ἐχθρῶν, ἵνα μὴ μακροχρονίσωσι, καὶ ἵνα μὴ συνεπιθῶνται οἱ ὑπεναντίοι, μὴ εἴπωσιν· ἡ χεὶρ ἡμῶν ἢ ὑψηλὴ καὶ οὐχὶ Κύριος ἐποίησε ταῦτα πάντα.

Ὅτι ἔθνος ἀπολωλεκὸς βουλήν ἐστι, καὶ οὐκ ἔστιν ἐν αὐτοῖς ἐπιστήμη καὶ οὐκ ἐφρόνησαν συνιέναι ταῦτα· Πάντα καταδεξάσθωσαν εἰς τὸν ἐπιόντα χρόνον.

Πῶς διώξεται εἰς χιλίους καὶ δύο μετακινήσουσι μυριάδας, εἰ μὴ ὁ Θεὸς ἀπέδοτο αὐτούς καὶ Κύριος παρέδωκεν αὐτούς;

Οὐ γὰρ εἰσὶν οἱ θεοὶ αὐτῶν ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν· οἱ δὲ ἐχθροὶ ἡμῶν ἀνόητοι.

Ἐκ γὰρ ἀμπέλων Σοδόμων ἢ ἄμπελος αὐτῶν, καὶ ἡ κληματὶς αὐτῶν ἐκ Γομόρρας· ἢ σταφυλὴ

ἐξαντλήσω τὰ βέλη μου ἐναντίον τους.

Θὰ λιώνουν ἀπὸ πείνα, θὰ γίνουν τροφὴ στὰ ὄρνια, καὶ θὰ ὑποφέρουν ἀπὸ ὀδυνηρὲς καὶ ἀθεράπευτες συσπάσεις τῆς ράχης (θὰ προσβληθοῦν ἀπὸ ὀπισθοτονία). Θὰ στείλω σ' αὐτούς θηρία πού θὰ τρίζουν τὰ δόντια τους, δηλητηριώδη ἔρπετά πού θὰ σέρνονται μέ θυμὸ ἐπάνω στὴ γῆ.

Ἐξω ἀπὸ τὰ σπίτια τὸ ἐχθρικό σπαθὶ θὰ ἀφήσει τοὺς γονεῖς ἀτεκνους, καὶ μέσα θὰ ἐπικρατεῖ φόβος. Θὰ εἶναι γεμάτοι φόβο τὸ μικρὸ παιδί καὶ ἡ κόρη, τὸ βρέφος πού θηλάζει καὶ ὁ ὑπερήλικος γέροντας.

Ἀποφάσισα καὶ εἶπα· θὰ τοὺς διασκορπίσω, καὶ θὰ ἐξαφανίσω ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τὴν ἀνάμνησή τους.

Καὶ θὰ τὸ ἔκανα αὐτό, ἐάν δὲν εἶχα ὀργισθεῖ ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τους, γιὰ νὰ μὴ γίνουν πιό πολὺχρονοι ἀπ' αὐτούς, καὶ γιὰ νὰ μὴ σκεφθοῦν οἱ ἐχθροὶ τους καὶ ποῦν· τὸ δυνατό χέρι μας, τὰ ἔκανε ὅλα αὐτά, καὶ ὄχι ὁ Κύριος.

Διότι οἱ Ἰσραηλίτες εἶναι λαός, πού ἔχασε τὴ σύνεσή του, καὶ δὲν ξέρει τί κάνει. Δὲν εἶχαν τὴ φρόνηση, νὰ τὰ μάθουν αὐτά· Γί' αὐτὸ ἄς ὑποστοῦν στό μέλλον τίς συνέπειες τῆς κακίας τους.

(Δὲν ἐννοοῦν), πῶς εἶναι δυνατό, ἓνας ἐχθρὸς νὰ καταδιώκει χιλίους Ἰσραηλίτες, καὶ δύο νὰ τρέπουν σέ φυγὴ μυριάδες, ἐάν δὲν τοὺς εἶχε ἐγκαταλείψει ὁ Θεὸς καὶ δὲν τοὺς παρέδιδε ὁ Κύριος στοὺς ἐχθρούς;

Αὐτά θὰ γίνουν, γιὰτί οἱ θεοὶ τους δὲν εἶναι ὅπως ὁ Θεὸς μας. Καὶ εἶναι ἀνόητοι οἱ ἐχθροὶ μας, πού δὲν τὰ βλέπουν αὐτά.

Διότι τὸ δικό μου ἀμπέλι, ὁ λαός μου, ἔγινε ἀμπέλι πού κατάγεται ἀπὸ τὰ διεφθαρμένα Σόδομα, καὶ ἡ κληματόβεργά

αὐτῶν σταφυλή χολῆς, βότρυς πικρίας αὐτοῖς·

Θυμὸς δρακόντων ὁ οἶνος αὐτῶν καὶ θυμὸς ἀσπίδων ἀνίατος.

Οὐκ ἰδοὺ ταῦτα συνῆκται παρ' ἐμοὶ καὶ ἐσφράγισται ἐν τοῖς θησαυροῖς μου;

Ἐν ἡμέρᾳ ἐκδικήσεως ἀνταποδώσω, ἐν καιρῷ, ὅταν σφαλῇ ὁ ποῦς αὐτῶν, ὅτι ἐγγὺς ἡμέρα ἀπωλείας αὐτοῖς, καὶ πάρεστιν ἔτοιμα ὑμῖν.

Ὅτι κρινεῖ Κύριος τὸν λαὸν αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τοῖς δούλοις αὐτοῦ παρακληθήσεται.

Εἶδε γὰρ παραλελυμένους αὐτοὺς καὶ ἐκλελοιπότας ἐν ἐπαγωγῇ καὶ παρειμένους.

Καὶ εἶπε Κύριος· ποῦ εἰσιν οἱ θεοὶ αὐτῶν, ἐφ' οἷς ἐπεποίθισαν ἐπ' αὐτοῖς; ὧν τὸ στέαρ τῶν θυσιῶν αὐτῶν ἠσθίετε καὶ ἐπίνετε τὸν οἶνον τῶν σπονδῶν αὐτῶν;

Ἀναστήτωσαν καὶ βοηθησάτωσαν ὑμῖν καὶ γενηθήτωσαν ὑμῖν σκεπασταί.

Ἴδετε ἴδετε ὅτι ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστι Θεὸς πλὴν ἐμοῦ· ἐγὼ ἀποκτενῶ καὶ ζῆν ποιήσω, πατάξω καὶ γὰρ ἰάσομαι, καὶ οὐκ ἔστιν ὃς ἐξελεῖται ἐκ τῶν χειρῶν μου.

Ὅτι ἀρῶ εἰς τὸν οὐρανὸν τὴν χειρὰ μου καὶ

τους ἀπὸ τῆ διεφθαρμένη Γομόρρα. Ὁ καρπὸς τους εἶναι σταφύλι χολῆς καὶ πικρίας.

Ἡ μέθη ἀπὸ τὸ κρασί τους φθάνει τὸ θυμὸ τῶν δρακόντων καὶ τοὺς δημιουργεῖ ἀθεράπευτο θυμὸ, τὸν τῆς ἐξοργισμένης ἀσπίδας (εἶδος ὀχιᾶς).

Ὅλα αὐτὰ δὲν ἔχουν συγκεντρωθεῖ ἀπὸ μένα καὶ δὲν ἔχουν καταγραφεῖ καὶ σφραγισθεῖ σὲ βιβλίον, πού βρίσκεται στό θησαυροφυλάκιό μου;

Κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς τιμωρίας τους θὰ τοὺς δώσω ὅ,τι τοὺς ἀξίζει, κατὰ τὴ στιγμή πού θὰ σκοντάψουν κάπου. Διότι ἡ ἡμέρα τῆς καταστροφῆς τους εἶναι κοντὰ μου, καὶ ὅλα εἶναι ἔτοιμα γιὰ τὴν τιμωρία τους.

Διότι ὁ Κύριος θὰ τιμωρήσει τὸ λαὸ του, καὶ θὰ ἱκανοποιηθεῖ ἀπὸ τὴν ὑποδούλωσὴ τῶν δούλων του πού ἀποστάτησαν·

Διότι θὰ τοὺς δεῖ ὡς παράλυτους ἀπὸ τὸν πόλεμο, καὶ ἐξαντλημένους ἀπὸ τὴν ἐξορία, καὶ ἐγκαταλελειμμένους.

Καὶ θὰ πεῖ ὁ Κύριος· ποῦ εἶναι οἱ θεοὶ τους, στοὺς ὁποίους εἶχαν πεποίθησι; τῶν ὁποίων τρώγατε τὸ λίπος τῶν θυσιῶν, καὶ πίνατε τὸ κρασί τῶν σπονδῶν τους;

Ἄς σηκωθοῦν τώρα, καὶ ἄς σᾶς βοηθήσουν, καὶ ἄς γίνουν προστάτες σας.

Κοιτάξτε, κοιτάξτε καλά, διότι ἐγὼ εἶμαι ὁ πραγματικὸς Θεός, καὶ δὲν ὑπάρχει ἄλλος Θεὸς ἐκτός ἀπὸ μένα· Ἐγὼ θανατώνω καὶ δίνω ζωὴ, ἐγὼ θὰ χτυπήσω κάποιον καὶ θὰ τὸν θεραπεύσω καὶ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸν σώσει ἀπὸ τὰ χεῖριά μου.

Διότι νά, σηκώνω τὸ χεῖρι μου στόν οὐρανόν, καὶ ὀρκίζομαι

ὁμοῦμαι τῇ δεξιᾷ μου καὶ ἐρῶ· ζῶ ἐγὼ εἰς τὸν αἰῶνα,

Ὅτι παροξυνῶ ὡς ἀστραπὴν τὴν μάχαιράν μου, καὶ ἀνθέξεται κρίματος ἡ χεὶρ μου, καὶ ἀποδώσω δίκην τοῖς ἐχθροῖς καὶ τοῖς μισοῦσί με ἀνταποδώσω.

Μεθύσω τὰ βέλη μου ἀφ' αἵματος, καὶ ἡ μάχαιρά μου φάγεται κρέα, ἀφ' αἵματος τραυματιῶν καὶ αἰχμαλωσίας, ἀπὸ κεφαλῆς ἀρχόντων ἐθνῶν.

(Τέλος). Εὐφράνθητε, οὐρανοί, ἅμα αὐτῶ, καὶ προσκυνησάτωσαν αὐτῶ πάντες ἄγγελοι Θεοῦ.

Εὐφράνθητε, ἔθνη μετὰ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, καὶ ἐνισχύσατῶσαν αὐτῶ πάντες υἱοὶ Θεοῦ· ὅτι τὸ αἷμα τῶν υἰῶν αὐτοῦ ἐκδικεῖται, καὶ ἐκδικήσει καὶ ἀνταποδώσει δίκην τοῖς ἐχθροῖς καὶ τοῖς μισοῦσιν ἀνταποδώσει, καὶ ἐκκαθαριεῖ Κύριος τὴν γῆν τοῦ λαοῦ αὐτοῦ.

Δόξα... Καὶ νῦν...

ΩΙΔΗ ΤΡΙΤΗ. Α'. Βασιλειῶν. (Β'. 1-10).

(Ἀρχή). Ἅγιος εἶ, Κύριε, καὶ σὲ ὑμνεῖ τὸ πνεῦμά μου.

Ἐστερεώθη ἡ καρδιά μου ἐν Κυρίῳ, ὑψώθη κέρας μου ἐν Θεῷ μου, ἐπλατύνθη ἐπ' ἐχθρούς μου τὸ στόμα μου, εὐφράνθη ἐν σωτηρίῳ σου.

Ὅτι οὐκ ἔστιν ἅγιος, ὡς ὁ Κύριος, καὶ οὐκ ἔστι

στό δεξιό μου πανίσχυρο χέρι, καὶ λέγω, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ Αἰώνιος.

Ὅρκίζομαι ὅτι θά κάνω κοφτερό ὡς ἀστραπή τὸ σπαθί μου, τὸ χέρι μου θά ἀποδώσει δικαιοσύνη, θά τιμωρήσω τοὺς ἐχθρούς, καὶ θά ἀνταποδώσω ὅ,τι πρέπει σ' ἐκείνους πού μέ μισοῦν.

Θά μεθύσουν τὰ βέλη μου ἀπὸ τὸ αἷμα πού θά χυθεῖ, τὸ σπαθί μου θά χορτάσει ἀπὸ κρέατα, θά ἱκανοποιηθεῖ ἡ δικαιοσύνη μου ἀπὸ τὰ αἵματα τῶν νεκρῶν καὶ τῶν αἰχμαλώτων, ἀπὸ κεφάλια τῶν ἀρχόντων τῶν ἐθνῶν πού θά πέσουν.

(Τέλος). Χαρεῖτε λοιπόν, οὐρανοί μαζί μέ τόν Κύριο, καὶ ἄς τόν προσκυνήσουν ὅλοι οἱ Ἄγγελοί του·

Χαρεῖτε οἱ ἄλλοι λαοί μαζί μέ τό λαό του, καὶ ἄς τόν ἐνισχύσουν ὅλοι οἱ φίλοι τοῦ Θεοῦ· διότι ὁ Θεός ἐκδικεῖται τό αἷμα τῶν υἰῶν του· θά ἐκδικηθεῖ καὶ θά τιμωρήσει τοὺς ἐχθρούς του, καὶ θά ἀνταποδώσει τὰ κακά, σ' αὐτούς πού τόν μισοῦν, καὶ θά καθαρίσει ὁ Κύριος τή γῆ τοῦ λαοῦ του.

Δόξα... Καὶ νῦν...

ΩΙΔΗ ΤΡΙΤΗ. Α'. Βασιλειῶν. (Β'. 1-10).

(Ἀρχή). Εἶσαι ἅγιος, Κύριε, κι ἐσένα ὑμνεῖ τό πνεῦμα μου.

Στερεώθηκε ἡ καρδιά μου μέ τή χάρη τοῦ Κυρίου, ἐξυψώθηκε ἡ δύναμή μου, μέ τή δύναμη τοῦ Θεοῦ μου· Τό στόμα μου ἄνοιξε διάπλατα ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν μου. Εἶμαι γεμάτος χαρά μέ τή σωτηριώδη δύναμή σου.

Διότι δέν ὑπάρχει ἅγιος, ὅπως ὁ Κύριος καὶ δέν ὑπάρχει

δίκαιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν καὶ οὐκ ἔστιν ἅγιος πλήν σου.

Μὴ καυχᾶσθε καὶ μὴ λαλεῖτε ὑψηλὰ εἰς ὑπεροχὴν, μηδὲ ἐξεληθέτω μεγαλορρημοσύνη ἐκ τοῦ στόματος ὑμῶν.

Ὅτι Θεὸς γνώσεων Κύριος, καὶ Θεὸς ἐτοιμάζων ἐπιτηδεύματα αὐτοῦ.

Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε, καὶ οἱ ἀσθενοῦντες περιεζώσαντο δύναμιν.

Πλήρεις ἄρτων ἠλαττώθησαν, καὶ οἱ πεινῶντες παρῆκαν γῆν, ὅτι στεῖρα ἔτεκεν ἑπτὰ, καὶ ἡ πολλὴ ἐν τέκνοις ἠσθένησε.

Κύριος θανατοῖ καὶ ζωογονεῖ, κατάγει εἰς ἄδου καὶ ἀνάγει.

Κύριος πτωχίζει καὶ πλουτίζει, ταπεινοῖ καὶ ἀνυψοῖ.

Ἀνιστᾶ ἀπὸ γῆς πένητα, καὶ ἀπὸ κοπριάς ἐγείρει πτωχόν, τοῦ καθίσει αὐτὸν μετὰ δυναστῶν λαοῦ, καὶ θρόνον δόξης κατακληρονομῶν αὐτοῖς.

Διδούς εὐχὴν τῷ εὐχομένῳ, καὶ εὐλόγησεν ἔτη δικαίου.

Ὅτι οὐκ ἐνισχύει ἐν τῇ ἰσχυρίᾳ αὐτοῦ, δυνατὸς ἀνὴρ, Κύριος ἀσθενῆ ποιήσει τὸν ἀντίδικον αὐτοῦ, Κύριος ἅγιος.

Μὴ καυχᾶσθω ὁ σοφὸς ἐν τῇ σοφίᾳ αὐτοῦ, καὶ μὴ καυχᾶσθω ὁ δυνατὸς ἐν τῇ δυνάμει αὐτοῦ, καὶ μὴ καυχᾶσθω ὁ πλούσιος ἐν τῷ πλούτῳ αὐτοῦ.

δίκαιος, ὅπως ὁ Θεὸς μας, δὲν ὑπάρχει ἄλλος ἅγιος ἐκτός ἀπὸ σένα.

Ἄνθρωποι, μὴ καυχᾶσθε, καὶ μὴ λέτε ὑπερήφανα λόγια· οὔτε νὰ βγοῦν ἀλαζονικά λόγια ἀπὸ τὸ στόμα σας,

Διότι ὁ Θεὸς εἶναι ὁ μόνος παντογνώστης Κύριος, καὶ Θεὸς πού φέρνει σέ ἄριστο τέλος τὰ ἔργα του.

Τὰ τόξα τῶν δυνατῶν ἀποδείχθηκαν ἀνίσχυρα, καὶ ἀντίθετα οἱ ἀδύνατοι ζώσθηκαν μέ δύναμη.

Ἄνθρωποι πλούσιοι σέ ὑλικά ἀγαθὰ πτώχευσαν, καὶ ἄνθρωποι πεινασμένοι κατέκτησαν πλούσια γῆ· Στεῖρα γυναίκα ἀπέκτησε πολλὰ παιδιά, καὶ ἄλλη πολύτεκνη τὰ ἔχασε μένοντας μόνη.

Ὁ Κύριος ὡς κύριος τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου δίνει θάνατο καὶ ζωὴ, κατεβάζει στὸν ἄδη καὶ ἀνεβάζει πάλι ἀπ' αὐτόν.

Ὁ Κύριος κάνει φτωχοὺς τοὺς πλούσιους καὶ πλουτίζει τοὺς φτωχοὺς, ἄλλους ταπεινώνει καὶ ἄλλους ἀνυψώνει.

Αὐτὸς σηκώνει ἀπὸ τῆ γῆ πεινασμένο, καὶ φτωχὸ πού κοιμᾶται στὴν κοπριά, τὸν ὑψώνει ἀνάμεσα στοὺς ἰσχυροὺς τῆς γῆς, καὶ τοῦ δίνει ὡς κληρονομία θρόνο δόξας.

Εἶναι αὐτὸς πού ἐκπληρώνει τὴν εὐχὴ τοῦ προσευχομένου, καὶ πληθύνει ὡς εὐλογία τὰ ἔτη τῆς ζωῆς τοῦ δικαίου.

Διότι δυνατὸς εἶναι ὄχι αὐτὸς πού ἔχει σωματικὴ δύναμη. Ὁ Κύριος κάνει ἀνίσχυρο τὸν ἀντίπαλό του· Ὁ Κύριος εἶναι ὁ μόνος ἅγιος.

Ἄς μὴν καυχᾶται ὁ σοφὸς γιὰ τὴ σοφία του, καὶ ἄς μὴν καυχᾶται ὁ δυνατὸς γιὰ τὴ δυνάμη του, καὶ ἄς μὴν καυχᾶται ὁ πλούσιος γιὰ τὸν πλοῦτο του.

Ἀλλ' ἢ ἐν τούτῳ καυχάσθω ὁ καυχώμενος, ἐν τῷ συνιεῖν καὶ γινώσκειν τὸν Κύριον, καὶ ποιεῖν κρῖμα καὶ δικαιοσύνην ἐν μέσῳ τῆς γῆς.

(Τέλος): Κύριος ἀνέβη εἰς οὐρανοὺς, καὶ ἐβρόντησεν, αὐτὸς κρινεῖ ἄκρα γῆς, δίκαιος ὢν.

Καὶ δώσει ἰσχὺν τοῖς βασιλεῦσιν ἡμῶν, καὶ ὑψώσει κέρασ χριστῶν αὐτοῦ.

Δόξα... Καὶ νῦν...

ΩιδΗ ΤΕΤΑΡΤΗ. Ἀββακούμ. (Γ'. 1-19).

(Ἀρχή). Δόξα τῇ δυνάμει σου, Κύριε.

Κύριε, εἰσακήκοα τὴν ἀκοήν σου, καὶ ἐφοβήθην, Κύριε, κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ ἐξέστην.

Ἐν μέσῳ δύο ζώων γνωσθήση, ἐν τῷ ἐγγίζειν τὰ ἔτη ἐπιγνωσθήση, ἐν τῷ παρεῖναι τὸν καιρὸν ἀναδειχθήση, ἐν τῷ ταραχθῆναι τὴν ψυχὴν μου ἐν ὀργῇ, ἐλέους μνησθήση.

Ὁ Θεὸς ἀπὸ Θαμῶν ἤξει, καὶ ὁ Ἅγιος ἐξ ὄρους κατασκίου δασέος.

Ἐκάλυψεν οὐρανοὺς ἡ ἀρετὴ αὐτοῦ, καὶ τῆς αἰνέσεως αὐτοῦ πλήρης ἡ γῆ.

Καὶ φέγγος αὐτοῦ ὡς φῶς ἔσται, κέρατα ἐν χερσὶν αὐτοῦ, καὶ ἔθετο ἀγάπησιν κραταιὰν ἰσχύος

Ἀλλὰ γι' αὐτὸ νὰ καυχᾶται αὐτὸς πού θέλει νὰ καυχᾶται, γιὰ τὸ ὅτι σκέπτεται καὶ γνωρίζει τὸν Κύριο, καὶ ἀποδίδει δικαιοσύνη καὶ εἶναι ἐνάρετος ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

(Τέλος). Ὁ Κύριος ἀνέβηκε στοὺς οὐρανοὺς καὶ ἐξαπέλυσε βροντές καὶ κεραυνούς. Αὐτὸς κρινεὶ καὶ ἀποδίδει δικαιοσύνην στὴν οἰκουμένη μέχρι τὰ πέρατα τῆς γῆς.

Καὶ δίνει δύναμη στοὺς βασιλεῖς μας, καὶ μεγαλύνει τὴ δύναμη τοῦ βασιλιᾶ, τὸν ὁποῖο αὐτὸς θά ἔχει χρίσει.

Δόξα... Καὶ νῦν...

ΩιδΗ ΤΕΤΑΡΤΗ. Ἀββακούμ. (Γ'. 1-19).

(Ἀρχή). Δόξα στὴ δυνάμη σου, Κύριε.

Κύριε, ἄκουσα, ὅσα μέ ἔκανες νὰ ἀκούσω, καὶ φοβήθηκα. Κύριε, μελέτησα καὶ καταόησα τὰ ἔργα σου, καὶ αἰσθάνθηκα μεγάλη ἔκπληξη.

Ἀνάμεσα σέ δύο ζωντανὰ πλάσματα θά γίνεις γνωστός στοὺς ἀνθρώπους. Ὃταν πλησιάζουν τὰ ἔτη, πού θά ἀποκαλυφθεῖ ἡ ἀγαθότητά σου, θά γίνεις γνωστός ἀκόμη καλλίτερα. Ὃταν ἔλθει ὁ ὀρισμένος καιρὸς, θά ἀναδειχθεῖ ἡ δύναμη σου. Ὃταν ταραχθεῖ ἡ ψυχὴ μου ἀπὸ τὴ δίκαιη ὀργή σου, θυμήσου τὸ ἔλεός σου.

Ὁ Θεὸς θά ἔλθει μεγαλόπρεπα ἀπὸ τὴ Θαμῶν, καὶ ὁ Ἅγιος ἀπὸ ὄρος σκιερό καὶ δασωμένο.

Ἐκάλυψε τοὺς οὐρανοὺς ἡ ἀγιότητά του, κι ἐγέμισε ἡ γῆ ἀπὸ τὸν ὕμνο του.

Καὶ ἡ ἀνταύγειά του εἶναι ὅπως τὸ φῶς. Οἱ ἀκτῖνες αὐτοῦ τοῦ φωτός θά εἶναι στά χέρια του ὡς ἰσχυρὰ κέρατα.

αὐτοῦ.

Πρὸ προσώπου αὐτοῦ πορεύσεται λόγος, καὶ ἔξελεύσεται εἰς παιδείαν κατὰ πόδας αὐτοῦ.

Ἦστη, καὶ ἐσαλεύθη ἡ γῆ, ἐπέβλεψε, καὶ ἐτάκη ἔθνη.

Διεθρύβη τὰ ὄρη βία, ἐτάκησαν βουνοὶ αἰώνιοι.

Πορείας αἰωνίους αὐτοῦ ἀντὶ κόπων, εἶδον, Σκηνώματα Αἰθιοπῶν πτοηθήσονται καὶ αἰ σκηναὶ γῆς Μαδιάμ.

Μὴ ἐν ποταμοῖς ὠργίσθης, Κύριε; μὴ ἐν ποταμοῖς ὁ θυμὸς σου; ἢ ἐν θαλάσῃ τὸ ὄρημά σου; ὅτι ἐπιβήσῃ ἐπὶ τοὺς ἵππους σου, καὶ ἡ ἵππασία σου σωτηρία.

Ἐντείνων ἐντενεῖς τὸ τόξον σου ἐπὶ σκῆπτρα, λέγει Κύριος, ποταμῶν ῥαγήσεται γῆ.

Ἦψονται σε καὶ ὠδινήσουσι λαοί, σκορπίζων ὕδατα πορείας, ἔδωκεν ἡ ἄβυσσος φωνὴν αὐτῆς, ὕψος φαντασίας αὐτῆς.

Ἐπήρθη ὁ ἥλιος, καὶ ἡ σελήνη ἔστη ἐν τῇ τάξει αὐτῆς, εἰς φῶς βολίδες σου πορεύσονται, εἰς φέγγος ἀστραπῆς ὄπλων σου.

Καὶ ἔχει συνδυάσει τὴ μεγάλη ἀγάπη του μέ τὴ δύναμή του.

Μπροστά ἀπὸ τὸ πρόσωπό του προπορεύεται ὁ λόγος του ὁ καθογητικός καὶ διαφωτιστικός, καὶ ἀκολουθεῖ ὁ ἴδιος κατόπι του, γιὰ νὰ τιμωρήσει.

Στάθηκε ὁ Κύριος καὶ σαλεύθηκε ἡ γῆ, ἔρριξε μιά ματιά καὶ ἔλιωσαν τὰ ἔθνη.

Θρυμματίσθηκαν τὰ ὄρη βίαια, ἔλιωσαν τὰ αἰώνια βουνά.

Εἶδα τίς αἰώνιες πορεῖες του (τίς βουλές καὶ ἐνέργειές του) μέσα στίς συμφορές καὶ τίς θλίψεις. Θά κατατρομάξουν οἱ σκηνές τῶν Αἰθιοπῶν, καὶ οἱ σκηνές ἐπίσης τῆς γῆς Μαδιάμ.

Μήπως ὀργίσθηκες κατὰ τῶν ἄψυχων ποταμῶν, Κύριε; Μήπως ὁ θυμὸς σου στρέφεται ἀναντίον τῶν ποταμῶν μόνο; ἢ ἡ ὄρμή σου ἐναντίον τῆς Ἐρυθρᾶς θάλασσας; διότι μέ τὴ μεγαλόπρεπη αὐτὴ θεϊκὴ ἐμφάνισή σου ἀνέβηκες στό συμβολικὸ ἄρμα σου, καὶ ἡ ἵππασία σου αὐτὴ ἦταν σωτήρια γιὰ τὸ λαό σου.

Θά τεντώσεις μέ δύναμη τὸ τόξο σου ἐναντίον βασιλικῶν σκῆπτρων, λέγει ὁ Κύριος, ἡ γῆ θά ραγίσει καὶ θά ἀναβλύσουν ποταμοί.

Θά σέ δοῦν οἱ λαοὶ καὶ θά κυριευθοῦν ἀπὸ πόνους ὅπως τῆς γέννας, θά σκορπίζεις τὰ νερά ἀπὸ τίς κοῖτες τους· ἔβγαλε ἡ ἀπύθμενη θάλασσα τὴν κραυγὴ της μέ τὸν παφλασμό τῶν νερῶν της, τὰ κύματά της ὑψώθηκαν σέ ἀφάνταστο ὕψος ἐνώπιόν σου.

Ἦψώθηκε ὁ ἥλιος, καὶ ἡ σελήνη στάθηκε ἀκίνητη στή θέση της, (ὅταν διατάχθηκαν ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ). Τὰ βέλη σου ὀλοφάνερα ὅπως τὸ φῶς κατευθύνονται κατὰ τῶν

Ἐν ἀπειλῇ ὀλιγώσεις γῆν, καὶ ἐν θυμῷ πατάξεις ἔθνη.

Ἐξῆλθες εἰς σωτηρίαν λαοῦ σου, τοῦ σῶσαι τὸν χριστόν σου ἐλήλυθας, ἔβαλες εἰς κεφαλὰς ἀνόμων θάνατον, ἐξήγειρας δεσμούς ἕως τραχήλου εἰς τέλος.

Διέκοψας ἐν ἐκστάσει κεφαλὰς δυναστῶν, σεισθήσονται ἐν αὐτοῖς, διανοίξουσι χαλινούς αὐτῶν, ὡς ὁ ἐσθίων πτωχὸς λάθρα.

Καὶ ἐπεβίβασας εἰς θάλασσαν τοὺς ἵππους σου, ταράσσοντας ὕδατα πολλά.

Ἐφυλαξάμην, καὶ ἐπτοήθη ἡ καρδιά μου, ἀπὸ φωνῆς προσευχῆς χειλέων μου, καὶ εἰσῆλθε τρόμος εἰς τὰ ὀστέα μου, καὶ ἐν ἐμοὶ ἐταράχθη ἡ ἰσχύς μου.

Ἀναπαύσομαι ἐν ἡμέρᾳ θλίψεώς μου, τοῦ ἀναβῆναί με εἰς λαὸν παροικίας μου.

Διότι συκῆ οὐ καρποφορήσει, καὶ οὐκ ἔσται γεννήματα ἐν ταῖς ἀμπέλοις.

Ψεύσεται ἔργον ἐλαίας, καὶ τὰ πεδία οὐ ποιήσει βρώσιν.

Ἐξέλιπον ἀπὸ βρώσεως πρόβατα, καὶ οὐχ ὑπάρξουσι βόες ἐπὶ φάτναις.

Ἐγὼ δὲ ἐν τῷ Κυρίῳ ἀγαλλιάσομαι, χαρήσομαι ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ Σωτῆρί μου.

ἐχθρῶν σου· Τὰ ὄπλα σου ἀστράπτουν ὅπως τὸ φῶς.

Μέ τὴν ἀπειλητικὴ τιμωρία σου θά καταστρέψεις τὴ γῆ τῶν Χαλδαίων (τῶν Βαβυλωνίων), καὶ μέ τὸ θυμὸ σου θά ταπεινώσεις πολλοὺς λαοὺς.

Θά βγείς γιὰ νὰ σώσεις τὸ λαὸ σου, βγῆκες γιὰ νὰ σώσεις τὸν ἐκλεκτό σου λαό, ἔβαλες θάνατο στὰ κεφάλια τῶν ἀνόμων ἀρχόντων, ἀνέβασες καὶ ἐπέβαλες ἅλυστα δεσμὰ μέχρι τὸ λαιμὸ τους.

Ἐκοψες, πρὸς κατάπληξη ὅλων κεφάλια ἰσχυρῶν τῆς γῆς. Θά συγκλονισθοῦν καὶ θά πανικοβληθοῦν ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς (τῆς γῆς). Θά ἀνοίξουν λίγο δειλά τὸ στόμα τους, ὡς νὰ ἔχουν χαλινάρι, ὅπως ὁ φτωχὸς πού τρώγει κρουφά.

Καὶ ὁδήγησες στὴ θάλασσα τὰ ἄλογά σου, πού ἀναταράζουν τὰ πολλά νερά τῆς.

Πρόσεξα καὶ ἄκουσα τίς θλίψεις τοῦ λαοῦ μου καὶ ταράχθηκε ἡ καρδιά μου, ἐνῶ τὰ χεῖλη μου προσεύχονταν, καὶ μπῆκε τρόμος στὸ ἐσωτερικὸ μου καὶ ἀναστάντῳθηκε ὅλη ἡ ὑπαρξή μου.

Ἀλλά θά ἀναπαυθῶ κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς θλίψεώς μου, ὅταν θά ἀνεβῶ στὸν λαὸ μου, πού θά κατοικεῖ στὸν τόπο του.

Διότι οἱ συκιές δέν θά καρποφοροῦν, καὶ τὰ ἀμπέλια δέν θά παράγουν σταφύλια.

Τὰ ἐλαιόδενδρα θά διαψεύσουν τίς προσδοκίες γιὰ συγκομιδὴ καρποῦ, καὶ οἱ πεδιάδες δέν θά παράγουν καρπούς γιὰ τὴ διατροφή τῶν ἀνθρώπων·

Τὰ πρόβατα θά πεθαίνουν ἀπὸ ἔλλειψη τροφῆς, καὶ δέν θά ὑπάρχουν βόδια στὶς φάτνες (στά παχινιά τους).

Ἐγὼ ὅμως θά ἀγάλλομαι ἐλπίζοντας στὸν Κύριο, θά γεμίσει χαρὰ ἡ καρδιά μου γιὰ τὸν Θεὸ τὸ Σωτῆρα μου.

(Τέλος). Κύριος ὁ Θεός μου δύναμίς μου, καὶ τάξει τοὺς πόδας μου εἰς συντέλειαν.

Καὶ ἐπὶ τὰ ὑψηλὰ ἐπιβιβᾶ με, τοῦ νικῆσαί με ἐν τῇ ὁδῷ αὐτοῦ.

Δόξα... Καὶ νῦν...

ΩΙΔΗ ΠΕΜΠΤΗ.

Ἡσαΐα. (ΚΣΤ' . 920).

(Ἀρχή). Κύριε, ὁ Θεὸς ἡμῶν, εἰρήνην δός ἡμῖν.

Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζει τὸ πνεῦμά μου πρὸς σέ, ὁ Θεός, διότι φῶς τὰ προστάγματά σου ἐπὶ τῆς γῆς.

Δικαιοσύνην μάθετε, οἱ ἐνοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς.

Πέπαιται γὰρ ὁ ἀσεβής, πᾶς ὃς οὐ μὴ μάθη δικαιοσύνην ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλήθειαν οὐ μὴ ποιήσῃ· Ἀρθήτω ὁ ἀσεβής, ἵνα μὴ ἴδῃ τὴν δόξαν Κυρίου.

Κύριε, ὑψηλὸς σου ὁ βραχίων, καὶ οὐκ ἤδρισαν, γνόντες δέ, αἰσχυρθήτωσαν.

Ζῆλος λήψεται λαὸν ἀπαιδευτον, καὶ νῦν πῦρ τοὺς ὑπεναντίους ἔδεται.

Κύριε, ὁ Θεὸς ἡμῶν, εἰρήνην δός ἡμῖν· πάντα γὰρ ἀπέδωκας ἡμῖν.

Κύριε, ὁ Θεὸς ἡμῶν, κτήσαι ἡμᾶς, Κύριε, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν, τὸ ὄνομα σου ὀνομάζομεν.

(Τέλος). Ὁ Κύριος ὁ Θεός μου εἶναι δύναμή μου, καὶ θὰ στερεώσῃ γιὰ πάντα τὰ βήματα τῶν ποδιῶν μου.

Καὶ θὰ μέ ἀνεβάσῃ ψηλά, γιὰ νὰ νικήσω τὰ πάντα μέ τῆ δοξολογία του.

Δόξα... Καὶ νῦν...

ΩΙ ΔΗ ΠΕΜΠΤΗ.

Ἡσαΐας. (ΚΣΤ' . 920).

(Ἀρχή). Κύριε Θεέ μας, δός μας εἰρήνη.

Ἀπὸ τὰ χαράματα ἀγρυπνεῖ τὸ πνεῦμα μου γιὰ σένα, Θεέ μου, διότι τὰ προστάγματά σου εἶναι φῶς ἐπάνω στὴ γῆ.

Μάθετε τὴ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ, ἐσεῖς πού κατοικεῖτε ἐπάνω στὴ γῆ.

Θὰ πάψῃ πλέον νὰ ὑπάρχει ὁ ἀσεβής· καθένας πού δέν θὰ μάθει νὰ ἐφαρμόζῃ τὴ δικαιοσύνη ἐπάνω στὴ γῆ, δέν θὰ ἐφαρμόσῃ καὶ τὴν ἀλήθεια· Ἄς φύγῃ ἀπὸ τὴ μέση ὁ ἀσεβής, γιὰ νὰ μὴ δεῖ τὴ δόξα τοῦ Κυρίου.

Κύριε, τὸ χέρι σου τὸ παντοδύναμο εἶναι πάντοτε ὑψωμένο γιὰ τιμωρία τῶν ἀσεβῶν, καὶ ἐκεῖνοι δέν τὸ ἔχουν καταλάβει, ὅταν ὅμως θὰ τὸ γνωρίσουν μέ τὴν τιμωρία τους, θὰ κατατροπιαστοῦν.

Θὰ δεῖξῃ ζῆλο τότε ὁ ἀπαιδαγώγητος λαός, καὶ φωτιά θὰ καταφάγῃ τοὺς ἐχθρούς σου, Κύριε.

Κύριε Θεέ μας, δός μας εἰρήνη, διότι ὅλα τὰ ἄλλα μᾶς τὰ ἔδωσες.

Κύριε Θεέ μας, κάνε μας ἰδιοκτησία σου μόνιμη, Κύριε, διότι ἐκτός ἀπὸ σένα ἄλλον δέν γνωρίζουμε, τὸ ὄνομά σου ἐπικαλούμεθα.

Οἱ δὲ νεκροὶ ζωὴν οὐ μὴ ἴδωσιν, οὐδὲ ἰατροὶ οὐ μὴ ἀναστήσουσι, διὰ τοῦτο ἐπήγαγες καὶ ἀπώλεσας, καὶ ἤρας πᾶν ἄρσεν αὐτῶν.

Πρόσθεες αὐτοῖς κακά, Κύριε, πρόσθεες αὐτοῖς κακὰ τοῖς ἐνδόξοις τῆς γῆς.

Κύριε, ἐν θλίψει ἐμνήσθημέν σου· ἐν θλίψει μικρᾶ ἢ παιδεία σου ἡμῖν.

Καὶ ὡς ἡ ὠδίνουσα ἐγγίζει τοῦ τεκεῖν, καὶ ἐπὶ τῇ ὠδίνι αὐτῆς ἐκέκραγεν, οὕτως ἐγενήθημεν τῷ ἀγαπητῷ σου.

Διὰ τὸν φόβον σου, Κύριε, ἐν γαστρὶ ἐλάβομεν, καὶ ὠδινήσαμεν, καὶ ἐτέκομεν πνεῦμα σωτηρίας, ὃ ἐποιήσαμεν ἐπὶ τῆς γῆς.

Οὐ πεσοῦμεθα, ἀλλὰ πεσοῦνται οἱ ἐνοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς.

(Τέλος). Ἀναστήσονται οἱ νεκροί, καὶ ἐγερθήσονται οἱ ἐν τοῖς μνημείοις, καὶ εὐφρανθήσονται οἱ ἐν τῇ γῇ.

Ἡ γὰρ δροσὸς ἢ παρὰ σοῦ ἴαμα αὐτοῖς ἐστίν, ἢ δὲ γῆ τῶν ἀσεβῶν πεσεῖται.

Βάδιζε λαός μου, εἰσελθε εἰς τὸ ταμιεῖόν σου, ἀπόκλεισον τὴν θύραν σου, ἀποκρύβηθι μικρὸν ὅσον ὅσον, ἕως ἂν παρέλθῃ ἡ ὀργὴ Κυρίου.

Δόξα... Καὶ νῦν...

ΩΙΔΗ ΕΚΤΗ. ΙΩΝΑ'. (Β'. 210).

Οἱ ἀσεβεῖς ὅμως (οἱ πνευματικὰ νεκροί) δὲν θὰ δοῦν ζωὴ, οὔτε οἱ γιατροὶ θὰ μπορέσουν, νὰ τοὺς ἀναστήσουν. Γι' αὐτὸ ἔφερες συμφορὰς ἀναντίον τους καὶ τοὺς ἐξολόθρευες, καὶ ἐξαφάνισες κάθε ἀρσενικό ἀπόγονό τους.

Πρόσθεσε κακά, Κύριε, πρόσθεσε καὶ ἄλλα κακὰ στοὺς ἐνδόξους καὶ ἀσεβεῖς τῆς γῆς.

Κύριε, στή θλίψη σέ θυμηθήκαμε. Μὲ μικρὴ θλίψη μᾶς παιδαγωγήσες.

Καὶ ὅπως ἡ ἐπίτοκος πλησιάζει νὰ γεννήσει, καὶ κατὰ τὴν ὥρα τῶν πόνων τοῦ τοκετοῦ κραυγάζει, ἔτσι ἐγίναμε κι ἐμεῖς μὲ τὴν ἀναμονὴ τοῦ ἀγαπητοῦ σου (τοῦ Μεσσία).

Γιὰ τὸν ἱερό φόβο σου, Κύριε, κι ἐμεῖς ἔχουμε συλλάβει πνευματικὰ στήν κοιλιά μας καὶ ὑποφέραμε τοὺς πόνους τῆς γέννας καὶ γεννήσαμε πνεῦμα σωτηρίας, τό ὁποῖο φέραμε ἐπάνω στή γῆ.

Δέ θὰ πέσουμε σέ συντριμμία ἐμεῖς, ἀλλὰ θὰ πέσουν οἱ ἀσεβεῖς πού κατοικοῦν ἐπάνω στή γῆ.

(Τέλος). Θὰ ἀναστηθοῦν οἱ εὐσεβεῖς νεκροί, καὶ θὰ σηκωθοῦν αὐτοὶ πού βρίσκονται στά μνήματα, καὶ θὰ εὐφρανθοῦν ὅσοι βρίσκονται στή γῆ.

Ἐξ ἄλλου ἢ δροσιὰ πού προέρχεται ἀπὸ σένα θὰ εἶναι θεραπεία γι' αὐτούς, ἢ χῶρα ὅμως τῶν ἀσεβῶν θὰ πέσει, (θὰ καταστραφεῖ).

Βάδιζε λοιπόν, λαέ μου, ἔμπα μέσα στά πιό ἐσωτερικά δωμάτια τοῦ σπιτιοῦ σου, κλειῖσε τὴ θύρα σου καὶ κρύψου γιὰ λίγο, ἕως ὅτου περάσει ἡ ὀργὴ τοῦ Κυρίου.

Δόξα... Καὶ νῦν...

ΩΙΔΗ ΕΚΤΗ. ΙΩΝΑ'. (Β'. 210).

(Αρχή). Ως τὸν προφήτην Ἰωνᾶν, σῶσον ἡμᾶς, Κύριε.

Ἐβόησα ἐν θλίψει μου πρὸς Κύριον τὸν Θεόν μου, καὶ εἰσήκουσέ μου, ἐκ κοιλίας ἄδου κραυγῆς μου ἤκουσας φωνῆς μου.

Ἀπέρριψάς με εἰς βάθη καρδίας θαλάσσης, καὶ ποταμοὶ ἐκύκλωσάν με.

Πάντες οἱ μετεωρισμοὶ σου καὶ τὰ κύματά σου ἐπ' ἐμὲ διήλθον.

Καγὼ εἶπον· Ἀπῶσμαι ἐξ ὀφθαλμῶν σου, ἄρα προσθήσω τοῦ ἐπιβλέψαι με πρὸς ναὸν τὸν ἅγιόν σου;

Περιεχύθη μοι ὕδωρ ἕως ψυχῆς μου, ἄβυσσος ἐκύκλωσέ με ἐσχάτη· ἔδω ἡ κεφαλή μου εἰς σχισμὰς ὀρέων· κατέβην εἰς γῆν, ἧς οἱ μοχλοὶ αὐτῆς κάτοχοι αἰώνιοι.

Καὶ ἀναβήτω ἐκ φθορᾶς ἡ ζωὴ μου, πρὸς σέ, Κύριε, ὁ Θεός μου.

Ἐν τῷ ἐκλείπειν ἐξ ἐμοῦ τὴν ψυχὴν μου, τοῦ Κυρίου ἐμνήσθην, καὶ ἔλθοι πρὸς σέ ἡ προσευχή μου πρὸς ναὸν τὸν ἅγιόν σου.

(Τέλος). Φυλασσόμενοι μάτια καὶ ψευδῆ, ἔλεον αὐτοῖς ἐγκατέλιπον.

Ἐγὼ δὲ μετὰ φωνῆς αἰνέσεως καὶ ἔξομολογήσεως θύσω σοι, ὅσα ηὐξάμην ἀποδώσω σοι εἰς σωτηρίαν μου τῷ Κυρίῳ.

(Αρχή). Ὅπως τὸν Προφήτη Ἰωνᾶ, σῶσε μας, Κύριε.

Φώναξα δυνατὰ κατὰ τὴν ὥρα τῆς θλίψεώς μου πρὸς τὸν Κύριο καὶ ἄκουσε τὴν προσευχή μου. Ἀπὸ τὴν κοιλία τοῦ ἄδου, ὅπου βρισκόμουν, ἄκουσες τὴν κραυγὴ τῆς φωνῆς μου.

Ἐσύ μὲ ἔρριξες στὰ βάθη τῆς καρδιᾶς τῆς θάλασσας, καὶ ἀπὸ παντοῦ μὲ περικύκλωσαν ρεύματα.

Ὅλα τὰ πανύψηλα κύματα πέρασαν ἀπὸ πάνω μου.

Καὶ κάποια στιγμή εἶπα· Ἀπορρίφθηκα ἀπὸ τὰ μάτια σου. Ἄραγε θά μπορέσω νὰ ξαναδῶ τὸν ἅγιο ναό σου;

Περιχύθηκαν νερά γύρω μου μέχρι τὴν ψυχὴ μου. Μὲ περικύκλωσε ἡ βαθύτατη ἄβυσσος. Ἡ κεφαλή μου βυθίσθηκε σὲ σχισμὲς ὑποθαλάσσιων βουνῶν. Κατέβηκα στὰ βαθύτατα μέρη τῆς γῆς, τῆς ὁποίας οἱ ἀμπάρες κρατοῦν αἰώνια, τοὺς φυλακισμένους (αὐτοὺς πού μπαίνουν ἐκεῖ).

Ἀλλὰ ἄς ἀπαλλαγεῖ ἀπὸ τῆ φθορᾶ ἡ ζωὴ μου, καὶ ἄς ἔλθω κοντά σου, Κύριε καὶ Θεέ μου.

Τώρα πού φεύγει ἀπὸ μένα ἡ ψυχὴ μου, καὶ σβήνει ἡ ζωὴ μου, θυμήθηκα τὸν Κύριο. Μακάρι νὰ φθάσει ἡ προσευχή μου σ' ἐσένα, στὸν ἅγιο ναό σου.

(Τέλος). Ὅσοι τιμοῦν καὶ προσκυνοῦν τὰ μάτια καὶ ψεύτικα, τὰ εἰδωλα, ἐγκαταλείπουν καὶ χάνουν τὸ ἔλεος τοῦ Κυρίου, πού προοριζόταν γι' αὐτούς.

Ἐγὼ ὁμως μὲ φωνὴ ὕμνων καὶ δοξολογίας θά προσφέρω ὕμνο σ' ἐσένα. Ὅσα ἔταξα, θά τὰ προσφέρω σ' ἐσένα τὸν Κύριο, γιὰ νὰ σωθῶ.

Δόξα... Καί νῦν...

ΩΙΔΗ ΕΒΔΟΜΗ.

Προσευχή τῶν Τριῶν παιδῶν. Δαν. (Γ'. 233).

(Αρχή): Τῶν Πατέρων καί ἡμῶν Θεός,
εὐλογητὸς εἶ.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων
ἡμῶν, καὶ αἰνετὸν καὶ δεδοξασμένον τὸ ὄνομά σου
εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὅτι δίκαιος εἶ ἐπὶ πᾶσιν, οἷς ἐποίησας ἡμῖν, καὶ
πάντα τὰ ἔργα σου ἀληθινά, καὶ εὐθεῖαι αἱ ὁδοί
σου, καὶ πᾶσαι αἱ κρίσεις σου ἀληθεῖς.

Καὶ κρίματα ἀληθείας ἐποίησας κατὰ πάντα, ἃ
ἐπήγαγες ἡμῖν καὶ ἐπὶ τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν τὴν
τῶν Πατέρων ἡμῶν Ἰερουσαλήμ, ὅτι ἐν ἀληθείᾳ
καὶ κρίσει ἐπήγαγες ταῦτα πάντα ἐφ' ἡμᾶς, διὰ τὰς
ἁμαρτίας ἡμῶν.

Ὅτι ἡμάρτομεν καὶ ἠνομήσαμεν ἀποστῆναι
ἀπὸ σοῦ, καὶ ἐξημάρτομεν ἐν πᾶσι, καὶ τῶν
ἐντολῶν σου οὐκ ἠκούσαμεν, οὐδὲ συνετηρήσαμεν,
οὐδὲ ἐποίησαμεν, καθὼς ἐνετείλω ἡμῖν, ἵνα εὖ ἡμῖν
γένηται.

Καὶ πάντα ὅσα ἐποίησας ἡμῖν, καὶ πάντα ὅσα
ἐπήγαγες ἡμῖν, ἐν ἀληθινῇ κρίσει ἐποίησας·

Καὶ παρέδωκας ἡμᾶς εἰς χεῖρας ἐχθρῶν
ἀνόμων, ἐχθίστων ἀποστατῶν, καὶ βασιλεῖ ἀδίκῳ
καὶ πονηροτάτῳ παρὰ πᾶσαν τὴν γῆν.

Καὶ νῦν οὐκ ἔστιν ἡμῖν ἀνοῖξαι τὸ στόμα ἡμῶν,

Δόξα... Καί νῦν...

ΩΙΔΗ ΕΒΔΟΜΗ.

Προσευχή τῶν Τριῶν παιδῶν. Δανιήλ. (Γ'. 233).

(Αρχή). Θεέ τῶν πατέρων μας καὶ δικός μας εἶσαι ἄξιος
δοξολογίας.

Εἶσαι ἄξιος δοξολογίας, Κύριε, Θεέ τῶν πατέρων μας, καὶ
ἄξιος ὕμνων, καὶ εἶναι δοξασμένο τὸ ὄνομά σου στοὺς
αἰῶνες.

Διότι εἶσαι δίκαιος σέ ὅλα ὅσα μᾶς ἔκανες, καὶ ὅλα τὰ
ἔργα σου εἶναι ἀληθινά καὶ εὐθεῖς οἱ δρόμοι πού μᾶς
ὑπέδειξες, καὶ ὅλες οἱ ἀποφάσεις σου ὀρθές.

Ἐβγαλες δίκαιες ἀποφάσεις γιὰ ὅσα ἔκανες σ' ἐμᾶς καὶ
στήν πόλιν τὴν ἁγία τῶν πατέρων μας, τὴν Ἰερουσαλήμ, διότι
μέ ἀκρίβεια καὶ μέ δίκαιη κρίση μᾶς ἔφερες ὅλα αὐτά, γιὰ τίς
ἁμαρτίες μας.

Διότι ἁμαρτήσαμε καὶ παρανομήσαμε, καὶ
ἀπομακρυνθήκαμε ἀπὸ σένα, καὶ ἁμαρτήσαμε σέ ὅλα, καὶ
δέν ἀκούσαμε τίς ἐντολές σου, οὔτε τίς ἐτηρήσαμε, οὔτε
ἐπράξαμε, ὅπως μᾶς διέταξες, γιὰ νά ἔχουμε εὐτυχία καὶ
ἀσφάλεια.

Καὶ ὅλα ὅσα ἔφερες ἐπάνω μας, καὶ ὅλα ὅσα ἔκανες σ'
ἐμᾶς, τὰ ἔκανες μέ ἀληθινῇ, δίκαιη, κρίση.

Καὶ μᾶς παρέδωσες σέ χέρια ἀνόμων, πού εἶναι μισητό-
τατοι ἀποστάτες, καὶ σέ χέρια βασιλιᾶ πού εἶναι ἄδικος καὶ
πιό μοχθηρός ἀπὸ ὅλους τοὺς βασιλεῖς τῆς γῆς.

Καὶ τώρα δέν μποροῦμε, νά ἀνοῖξουμε τὸ στόμα μας. Κα-

αἰσχύνη καὶ ὄνειδος ἐγενήθημεν τοῖς δούλοις σου καὶ τοῖς σεβομένοις σε.

Μὴ δὴ παραδώῃς ἡμᾶς εἰς τέλος, διὰ τὸ ὄνομά σου τὸ ἅγιον, καὶ μὴ διασκεδάσῃς τὴν διαθήκην σου, καὶ μὴ ἀποστήσῃς τὸ ἔλεός σου ἀφ' ἡμῶν, διὰ Ἀβραάμ τὸν ἠγαπημένον ὑπὸ σοῦ, καὶ διὰ Ἰσαάκ τὸν δούλον σου, καὶ Ἰσραὴλ τὸν ἅγιόν σου.

Οἷς ἐλάλησας πληθῦναι τὸ σπέρμα αὐτῶν, ὡς τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ὡς τὴν ἄμμο τὴν παρὰ τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης.

Ὅτι, Δέσποτα, ἐσμικρύνθημεν παρὰ πάντα τὰ ἔθνη καὶ ἐσμεν ταπεινοὶ ἐν πάσῃ γῆ σήμερον, διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν.

Καὶ οὐκ ἔστιν ἐν τῷ καιρῷ τούτῳ ἄρχων, καὶ προφήτης, καὶ ἠγούμενος, οὐδὲ ὀλοκαύτωσις, οὐδὲ θυσία, οὐδὲ προσφορά, οὐδὲ θυμίαμα, οὐ τόπος τοῦ καρπῶσαι ἐνώπιόν σου, καὶ εὐρεῖν ἔλεος.

Ἄλλ' ἐν ψυχῇ συντετριμμένη καὶ πνεύματι ταπεινώσεως προσδεχθεῖμεν.

Ὡς ἐν ὀλοκαυτώμασι κριῶν καὶ ταύρων, καὶ ὡς ἐν μυριάσιν ἀρνῶν πιόνων, οὕτω γενέσθω ἡ θυσία ἡμῶν εὐπρόσδεκτος ἐνώπιόν σου σήμερον, καὶ ἐκτελείσθω ὀπισθὲν σου· ὅτι οὐκ ἔστιν αἰσχύνη τοῖς πεποιθόσιν ἐπὶ σέ.

Καὶ νῦν ἐξακολουθοῦμεν ἐν ὅλῃ καρδίᾳ, καὶ φοβούμεθά σε, καὶ ζητοῦμεν τὸ πρόσωπόν σου·

Μὴ καταισχύνης ἡμᾶς, ἀλλὰ ποιήσον μεθ' ἡμῶν κατὰ τὴν ἐπιείκειάν σου, καὶ κατὰ τὸ πλήθος

ταντήσαμε ντροπὴ καὶ περίγελος στοὺς δούλους σου, καὶ σ' αὐτοὺς πού σέ σέβονται.

Μὴ λοιπόν μᾶς παραδώσεις σέ τελειωτικό ὄλεθρο γιὰ χάρη τοῦ ὀνόματός σου, καὶ μὴν ἀκυρώσεις τὴ συμφωνία πού ἔκανες μέ τούς Πατέρες μας, καὶ μὴν ἀπομακρύνεις τό ἔλεός σου ἀπό μᾶς, γιὰ χάρη τοῦ Ἀβραάμ πού ἀγαποῦσες, καὶ τοῦ Ἰσαάκ τοῦ δούλου σου, καὶ τοῦ Ἰακώβ τοῦ ἀγίου σου.

Πού σ' αὐτοὺς ὑποσχέθηκες, ὅτι θά πληθύνεις τούς ἀπογόνους τους, ὅπως τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ὅπως τὴν ἄμμο στήν παραλία τῆς θάλασσας.

Διότι, Κύριε, γίναμε μικρότεροι ὀπό ὅλους τούς λαούς, καὶ εἴμαστε σήμερα σέ ὅλη τὴ γῆ ἀσήμαντοι ἐξ αἰτίας τῶν ἀμαρτιῶν μας.

Καὶ δέν ὑπάρχει σ' αὐτὴ τὴν ἐποχὴ βασιλείας ἢ Προφήτης ἢ ἄλλος ἄρχοντας, οὔτε ὀλοκληρωτικές, οὔτε ἀναίμακτες θυσίες, οὔτε θυμίαμα, οὔτε ναός, ὅπου νά προσφέρουμε θυσίες, γιὰ νά βροῦμε ἔλεος.

Ἀλλὰ μέ ψυχὴ συντετριμμένη καὶ μέ πνεῦμα ταπεινώσεως ἄς γίνουμε ἐμεῖς δεκτοὶ ὡς θυσία.

Σαν ὀλοκληρωτικὴ θυσία ἀπό κριάρια, καὶ ταύρους καὶ μυριάδες καλοθρεμμένων ἀρνιῶν, ἔτσι ἄς γίνει δεκτὴ ἡ θυσία μας ἀπό σένα σήμερα, καὶ ἀκολουθοῦμε ἀπό πίσω σου, γιὰτί δέν θά ντροπιαστοῦν, ὅσοι ἔχουν πεποιθήση σ' ἐσένα.

Καὶ τώρα ἀκόμη ἀκολουθοῦμε τίς ἐντολές σου μέ ὅλη τὴν καρδιά μας, καὶ σέ σεβόμαστε, καὶ ἀναζητοῦμε τό πρόσωπό σου.

Μὴ μᾶς ντροπιάσεις, ἀλλὰ δεῖξε σ' ἐμᾶς τὴν ἐπιείκειά σου κατὰ τό πλήθος τοῦ ἐλέους σου.

του ἑλέους σου.

Ἐξελοῦ ἡμᾶς κατὰ τὰ θαυμάσιά σου, καὶ δὸς δόξαν τῷ ὀνόματί σου, Κύριε.

Καὶ ἐντραπήσαν πάντες οἱ ἐνδεικνύμενοι τοῖς δούλοις σου κακά·

Καὶ καταισχυνθείησαν ἀπὸ πάσης δυναστείας, καὶ ἡ ἰσχύς αὐτῶν συντριβείη.

Καὶ γνώτωσαν ὅτι σὺ εἶ Κύριος, Θεὸς μόνος καὶ ἔνδοξος, ἐφ' ὅλην τὴν οἰκουμένην.

Καὶ οὐ διέλιπον οἱ ἐμβαλόντες αὐτοὺς ὑπηρέται τοῦ βασιλέως, καίοντες τὴν κάμινον νάφθη καὶ πίσση καὶ στυππίω καὶ κληματίδι.

Καὶ διεχεῖτο ἡ φλόξ ἐπάνω τῆς καμίνου ἐπὶ πήχεις τεσσαράκοντα ἐννέα, καὶ διώδευσε, καὶ ἐνεπύρισεν οὐς εὔρε περὶ τὴν κάμινον τῶν Χαλδαίων.

Ὁ δὲ ἄγγελος Κυρίου συγκατέβη ἅμα τοῖς περὶ τὸν Ἀζαρίαν εἰς τὴν κάμινον, καὶ ἐξετίναξε τὴν φλόγα τοῦ πυρὸς ἐκ τῆς καμίνου.

Καὶ ἐποίησε τὸ μέσον τῆς καμίνου ὡς πνεῦμα δρόσου διασυρίζον, καὶ οὐχ ἦψατο αὐτῶν καθόλου τὸ πῦρ, οὐδὲ ἐλύπησεν, οὐδὲ παρηνώχλησεν αὐτούς.

Τότε οἱ Τρεῖς, ὡς ἐξ ἑνὸς στόματος, ὕμνου καὶ εὐλόγουν καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεὸν ἐν τῇ καμίνῳ, λέγοντες·

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν, καὶ ὑπερύμνητος καὶ ὑπερυψούμενος εἰς

Καὶ γλύτωσέ μας σύμφωνα μὲ τὰ θαυμάσια ἔργα, πού ἔκανες γιὰ χάρη τοῦ λαοῦ σου, καὶ δόξασε ἔτσι τὸ ὄνομά σου, Κύριε·

Καὶ ἄς ντροπιασθοῦν ὅλοι ὅσοι φέρονται μὲ κακία στοὺς δούλους σου.

Ἄς ντροπιασθοῦν χάνοντας κάθε ἐξουσία ἐπάνω μας, καὶ ἄς συντριβεῖ ἡ δύναμή τους.

Καὶ ἄς γνωρίσουν ὅτι Ἐσὺ εἶσαι ὁ Κύριος ὁ Θεός, ὁ μόνος καὶ ἔνδοξος σέ ὅλη τὴν οἰκουμένην.

Καὶ δέν ἔπαυαν οἱ ὑπηρέτες τοῦ Βασιλιᾶ, πού τούς ἔρριξαν στό καμίνι, νά τροφοδοτοῦν τὸ καμίνι μὲ νάφθα καὶ πίσσα καὶ στουπί καὶ κληματόβεργες.

Καὶ ὑψώθηκε ἡ φλόγα ἐπάνω ἀπὸ τὸ καμίνι σαράντα ἐννέα πήχεις. Καὶ ξεχύθηκε καὶ ἔκαψε τούς Χαλδαίους (τούς Βαβυλωνίους) πού βρῆκε γύρω ἀπὸ τὸ καμίνι.

Καὶ Ἄγγελος Κυρίου κατέβηκε μαζί μὲ τούς νέους πού ἦταν γύρω ἀπὸ τὸν Ἀζαρία μέσα στό καμίνι, κι ἐτίναξε ἔξω ἀπὸ τὸ καμίνι τὴ φλόγα τῆς φωτιᾶς.

Καὶ ἔκανε στό κέντρο τοῦ καμινιοῦ νά φυσᾶ ὡς ἄνεμος δροσερὸς πού σφύριζε ἐλαφρά, καὶ δέν τούς ἄγγιξε καθόλου ἡ φωτιά, καὶ δέν τούς στενοχώρησε, οὔτε τούς ἐνόχλησε.

Τότε οἱ Τρεῖς τους μὲ ἓνα στόμα ὕμνοῦσαν καὶ δόξαζαν καὶ εὐχαριστοῦσαν τὸν Θεὸ μὲσα στό καμίνι λέγοντας·

Εἶσαι ἄξιος δοξολογίας, Θεέ τῶν πατέρων μας, καὶ ἄξιος νά ὑμνεῖσαι καὶ νά ὑπερυψώνεσαι σέ ὅλους τούς αἰῶνες.

τούς αἰῶνας.

Καί εὐλογημένον τὸ ὄνομα τῆς δόξης σου τὸ ἅγιον, τὸ ὑπερύμνητον καὶ ὑπερυψούμενον εἰς τούς αἰῶνας.

Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῶ τῆς ἁγίας δόξης σου, ὁ ὑπερύμνητος, καὶ ὑπερυψούμενος εἰς τούς αἰῶνας.

Εὐλογημένος εἶ ὁ βλέπων ἀβύσσους, ὁ καθήμενος ἐπὶ τῶν Χερουβίμ, ὁ ὑπερύμνητος καὶ ὑπερυψούμενος εἰς τούς αἰῶνας.

(Τέλος). Εὐλογημένος εἶ ὁ ἐπὶ θρόνου δόξης τῆς βασιλείας σου, ὁ ὑπερύμνητος καὶ ὑπερυψούμενος εἰς τούς αἰῶνας.

Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ στερεώματι τοῦ οὐρανοῦ, ὁ ὑπερύμνητος καὶ ὑπερυψούμενος εἰς τούς αἰῶνας.

Δόξα... Καὶ νῦν...

ΩΙΔΗ ΟΓΔΟΗ.

῎Υμνος τῶν Τριῶν Παίδων. Δανιήλ. (Γ'. 34—65).
(Ἀρχή). Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντα τούς αἰῶνας.

Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τούς αἰῶνας.

Εὐλογεῖτε, Ἄγγελοι Κυρίου, οὐρανοὶ Κυρίου, τὸν Κύριον, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τούς αἰῶνας.

Εὐλογεῖτε ὕδατα, πάντα τὰ ὑπεράνω τῶν

Καί δοξασμένο ἅς εἶναι τὸ ὄνομα τῆς δόξης σου τὸ ἅγιον, πού ὑμνεῖται καὶ ὑπερυψώνεται σέ ὅλους τούς αἰῶνες.

Εἶσαι δοξασμένος μέσα στό ναό τῆς ἁγίας δόξης σου, καὶ ὑπερύμνητος καὶ ὑπερένδοξος στούς αἰῶνες.

Εἶσαι δοξασμένος Ἐσὺ πού ἐπιβλέπεις τὰ ἀπύθμενα βάθη τῶν θαλασῶν, πού κάθεται ἐπάνω στά Χερουβίμ, καὶ εἶσαι ἄξιος νά ὑμνεῖσαι καὶ νά ὑπερυψώνεσαι σέ ὅλους τούς αἰῶνες.

(Τέλος). Εἶσαι δοξασμένος ἐπάνω στόν ἔνδοξο θρόνο τῆς Βασιλείας σου, καὶ ὑπερύμνητος καὶ ὑπερυψούμενος στούς αἰῶνες.

Εἶσαι δοξασμένος ἐπάνω στό στερέωμα τοῦ οὐρανοῦ, Ἐσὺ ὁ ἄξιος ὕμνων καὶ δοξασμένος στους αἰῶνες.

Δόξα... Καὶ νῦν...

ΩΙΔΗ ΟΓΔΟΗ.

῎Υμνος τῶν Τριῶν Παίδων. Δανιήλ. (Γ'. 34—65).
(Ἀρχή). Ὅλα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριο, καὶ ὑπερυψώνετε τὸν σέ ὅλους τούς αἰῶνες.

Δοξάζετε ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου τὸν Κύριο· Ὑμνεῖτε τὸν καὶ ὑπερυψώνετε τὸν στούς αἰῶνες.

Δοξάζετε, Ἄγγελοι Κυρίου, Οὐρανοὶ Κυρίου, τὸν Κύριο· Ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψώνετε τὸν στούς αἰῶνες.

Δοξολογεῖτε, ὅλα τὰ νερά τὰ ἐπάνω ἀπὸ τὸν οὐρανό,

οὐρανῶν, πᾶσαι αἱ δυνάμεις Κυρίου, τὸν Κύριον, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογεῖτε, ἥλιος καὶ σελήνη, ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ, τὸν Κύριον, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογεῖτε, φῶς καὶ σκότος, νύκτες καὶ ἡμέραι, τὸν Κύριον, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογεῖτε, πᾶς ὄμβρος καὶ δρόσος, πάντα τὰ πνεύματα, τὸν Κύριον, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογεῖτε, πῦρ καὶ καῦμα, ψῦχος καὶ καύσων, τὸν Κύριον, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογεῖτε, δρόσοι καὶ νιφετοί, πάγοι καὶ ψῦχος, τὸν Κύριον, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογεῖτε, πάχνη καὶ χιόνες, ἀστραπαὶ καὶ νεφέλαι, τὸν Κύριον, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογεῖτε, γῆ, ὄρη καὶ βουνοί, καὶ πάντα τὰ φυόμενα ἐν αὐτῇ, τὸν Κύριον, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογεῖτε, πηγαί, θάλασσα καὶ ποταμοί, κήτη, καὶ πάντα τὰ κινούμενα ἐν τοῖς ὕδασι, τὸν Κύριον, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, τὰ θηρία καὶ πάντα τὰ κτήνη, τὸν Κύριον, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

ὅλες οἱ Δυνάμεις τοῦ Κυρίου τὸν Κύριο· Ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψώνετε τον στοὺς αἰῶνες.

Δοξολογεῖτε, ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη, τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ τὸν Κύριο· Ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψώνετε τον στοὺς αἰῶνες.

Δοξολογεῖτε, φῶς καὶ σκοτάδι, νύχτες καὶ ἡμέρες τὸν Κύριο. Ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψώνετε τον στοὺς αἰῶνες.

Δοξολογεῖτε, ὅλες οἱ βροχές καὶ ἡ δροσιά, ὅλοι οἱ ἄνεμοι τὸν Κύριο. Ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψώνετε τον στοὺς αἰῶνες.

Δοξολογεῖτε, φωτιά καὶ ζέστη, ψῦχος καὶ καύσωνας τὸν Κύριο, Ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψώνετε τον στοὺς αἰῶνες.

Δοξολογεῖτε, δροσιές καὶ χιόνια, πάγοι καὶ ψῦχος τὸν Κύριο. Ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψώνετε τον στοὺς αἰῶνες.

Δοξολογεῖτε, πάχνης καὶ χιόνια, ἀστραπές καὶ σύννεφα τὸν Κύριο, Ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψώνετε τον στοὺς αἰῶνες.

Δοξολογεῖτε, γῆ, ὄρη καὶ βουνά καὶ ὅλα ὅσα φυτρώνουν σ' αὐτῇ τὸν Κύριο. Ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψώνετε τον στοὺς αἰῶνες.

Δοξολογεῖτε, πηγές, θάλασσες καὶ ποταμοί, κήτη (μεγάλα ψάρια), καὶ ὅλα ὅσα κινοῦνται στὰ νερά τὸν Κύριο. Ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψώνετε τον στοὺς αἰῶνες.

Δοξολογεῖτε, ὅλα τὰ πτηνὰ τοῦ οὐρανοῦ, τὰ θηρία καὶ ὅλα τὰ κτήνη τὸν Κύριο. Ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψώνετε τον στοὺς αἰῶνες.

<p>Εὐλογεῖτε, υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων, εὐλογεῖτω Ἰσραὴλ, τὸν Κύριον, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.</p> <p>Εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς Κυρίου, δοῦλοι Κυρίου, τὸν Κύριον, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.</p> <p>Εὐλογεῖτε, πνεύματα καὶ ψυχαὶ Δικαίων, ὅσοι καὶ ταπεινοὶ τῇ καρδίᾳ, τὸν Κύριον, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.</p> <p>Εὐλογεῖτε, Ἀνανία, Ἀζαρία καὶ Μισαήλ, τὸν Κύριον, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.</p> <p>Εὐλογεῖτε, Ἀπόστολοι, Προφῆται, καὶ Μάρτυρες Κυρίου, τὸν Κύριον, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.</p> <p>Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, τὸν Κύριον, ὑμνοῦμεν καὶ ὑπερυψοῦμεν αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.</p> <p>Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον, ὑμνοῦντες καὶ ὑπερυψοῦντες αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν...</p> <p>ΩΙΔΗ ΕΝΑΤΗ. Λουκᾶ. (Α' .6815-16). (Ἀρχή). Ὁ Ζαχαρίας εὐλογεῖ παιδὸς τόκον. Εὐλογητὸς Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ, ὅτι ἐπεσκέψατο καὶ ἐποίησε λύτρωσιν τῷ λαῷ αὐτοῦ. Καὶ ἤγειρε κέρασ σωτηρίας ἡμῖν, ἐν οἴκῳ Δαυῖδ</p>		<p>Δοξολογεῖτε, ἄνθρωποι, ἃς δοξολογεῖ ὁ λαὸς τοῦ Ἰσραὴλ τὸν Κύριον. Ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψώνετε τον στοὺς αἰῶνες.</p> <p>Δοξολογεῖτε, ἱερεῖς τοῦ Κυρίου, δοῦλοι τοῦ Κυρίου τὸν Κύριον. Ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψώνετε τον στοὺς αἰῶνες.</p> <p>Δοξολογεῖτε, πνεύματα καὶ ψυχές Δικαίων, ἀφιερωμένοι καὶ ταπεινοὶ στήν καρδιά τόν Κύριον. Ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψώνετε τον στοὺς αἰῶνες.</p> <p>Δοξολογεῖτε, Ἀνανία, Ἀζαρία καὶ Μισαήλ τόν Κύριον· Ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψώνετε τον στοὺς αἰῶνες.</p> <p>Δοξολογεῖτε, Ἀπόστολοι. Προφῆτες καὶ Μάρτυρες Κυρίου τόν Κύριον. Ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψώνετε τον στοὺς αἰῶνες.</p> <p>Δοξολογοῦμε Πατέρα, Υἱό καὶ ἅγιο Πνεῦμα τόν Κύριον· ὑμνοῦμε καὶ τόν ὑπερυψώνουμε στοὺς αἰῶνες.</p> <p>Ὑμνοῦμε, δοξολογοῦμε καὶ προσκυνοῦμε τόν Κύριον. Ὑμνώντας καὶ ὑπερυψώνοντάς τον στοὺς αἰῶνες.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν...</p> <p>ΩΙΔΗ ΕΝΑΤΗ. Λουκᾶ. (Α' .6815-16). (Ἀρχή). Ὁ Ζαχαρίας εὐλογεῖ τή γέννηση τοῦ παιδιοῦ του. Ἄς εἶναι δοξασμένος ὁ Θεός τοῦ Ἰσραήλ, διότι ἐπισκέφθηκε τό λαό του καὶ ἔφερε τή λύτρωση σ' αὐτόν. Καὶ ἔκανε νά παρουσιασθεῖ στήν γενιά τοῦ Δαυῖδ τοῦ</p>
--	--	---

τοῦ παιδὸς αὐτοῦ.

Καθὼς ἐλάλησε διὰ στόματος τῶν ἁγίων, τῶν ἀπ' αἰῶνος Προφητῶν αὐτοῦ.

Σωτηρίαν ἐξ ἐχθρῶν ἡμῶν, καὶ ἐκ χειρὸς πάντων τῶν μισούντων ἡμᾶς.

Ποιῆσαι ἔλεος μετὰ τῶν Πατέρων ἡμῶν, καὶ μνησθῆναι διαθήκης ἁγίας αὐτοῦ.

Ὅρκον, ὃν ὤμοσε πρὸς Ἀβραὰμ τὸν πατέρα ἡμῶν, τοῦ δοῦναι ἡμῖν ἀφόβως, ἐκ χειρὸς τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν ῥυσθέντας,

Λατρεύειν αὐτῷ ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ ἐνώπιον αὐτοῦ, πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Καὶ σύ, Παιδίον, Προφήτης Ὑψίστου κληθήσῃ· προπορεύσῃ γὰρ πρὸ προσώπου Κυρίου ἐτοιμάσαι ὁδοὺς αὐτοῦ.

Τοῦ δοῦναι γινῶσιν σωτηρίας τῷ λαῷ αὐτοῦ, ἐν ἀφέσει ἁμαρτιῶν αὐτῶν, διὰ σπλάγχνα ἐλέους Θεοῦ ἡμῶν.

Ἐν οἷς ἐπεσκέψατο ἡμᾶς ἀνατολὴ ἐξ ὕψους, ἐπιφᾶναι τοῖς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου καθημένοις.

Τοῦ κατευθῆναι τοὺς πόδας ἡμῶν εἰς ὁδὸν εἰρήνης.

Δόξα... Καὶ νῦν...

δούλου του ἰσχυρὴ δύναμη γιὰ τὴ σωτηρία μας.

Ὅπως ὑποσχέθηκε μὲ τὸ στόμα τῶν Ἁγίων, δηλαδὴ τῶν Προφητῶν του.

Μᾶς ὑποσχέθηκε δηλαδὴ σωτηρία ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς μας, καὶ ἀπὸ τὰ χέρια ὅλων πού μᾶς μισοῦν.

Γιὰ νὰ ἐλεήσει τοὺς Πατέρες μας, καὶ γιὰ νὰ θυμηθεῖ καὶ νὰ ἐκτελέσει τὴν ἁγία διαθήκη του.

Δηλαδὴ τὴν ἔμπρακτη ὑπόσχεση, πού ὀρκίσθηκε στὸν Ἀβραὰμ, τὸν Πατέρα μας, ὅτι θὰ μᾶς ἀξιώσει, ἀφοῦ ἐλευθερωθοῦμε ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν μας, χωρὶς φόβο πλέον·

Νὰ τὸν λατρεύουμε μὲ ἀφοσίωση, καὶ μὲ ἐνάρετη ζωὴ μπροστά του, ὅλες τίς ἡμέρες τῆς ζωῆς μας.

Καὶ ἐσύ, παιδί μου, θὰ ἀναδειχθεῖς Προφήτης τοῦ Ὑψίστου· Διότι θὰ προπορευθεῖς μπροστά ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ Κυρίου, γιὰ νὰ ἐτοιμάσεις τοὺς δρόμους του.

Γιὰ νὰ κάνεις γνωστὴ τὴ σωτηρία στὸν λαό του, ὅτι δηλαδὴ θὰ προέλθει συγχώρηση ἁμαρτιῶν ἀπὸ τὴν εὐσπλαχνία τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ μας.

Καὶ ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς εὐσπλαχνίας μᾶς ἐπισκέφθηκε ὡς ἀνατολὴ ἀπὸ τὸν οὐρανό, γιὰ νὰ φωτίσει αὐτοὺς πού κάθονται στό σκοτάδι καὶ στή σκιά τοῦ θανάτου·

Γιὰ νὰ κατευθύνει τὰ πόδια μας στό δρόμο τῆς εἰρήνης.

Δόξα... Καὶ νῦν...